

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 1 - LEDEN - CENA 15 Kč

VLASY, KORUNA KRÁSY

ORIGINÁLNÍ ÚČESY VE STYLU PRVNÍ REPUBLIKY

3 Novoroční přání**4 Krasojízdy
s jihočeskými
velocipedisty****8 Vlasy, koruna vaší krásy****12 Karel Čapek –
vzpomínka****18 Hlubočtí baráčníci –
90. výročí vzniku**

Letošní Vánoce jsme měli o chlup lepší než jakékoli Vánoce předtím. A kdyby jen o jeden chlup... Při odchodu z domova se už s manželem neloučíme polibkem, ale vzájemně se odchlupujeme lepivým válečkem z Ikea, abychom mezi lidmi nedělali ostudu. Smýčíme, luxujeme, vytíráme o sto šest, ale vidět to moc není. Co by ale člověk neobětoval pro našeho nového člena rodiny – Bellu. Zlatý retriever je fakt zlatý pes. Až na ty chlupy. Co se týče poztrácených chlupů, jsou moji jorkširci naprosto bezproblémová stvoření. Ale když už mají velkou chlupatou kamarádku z podkroví, která je často navštěvuje, prostě se musíte smířit se stavem věci a najít v něm své štěstí.

A to je vlastně to, co bych ráda řekla. Smířte se s životem, který kolem vás protéká. Je váš!

Je po Vánocích a začal nový rok. Právě jsme si všichni přáli zdraví, šťastný nový rok a splnění všech přání. Zdraví je důležité, všem nám ho přeju v míře co nejhojnější, a pokud už nás mají obtěžovat choroby, tak jen takové, které brzy vykurýrujeme nebo se s nimi naučíme žít ve vzájemném respektu. Opravdové štěstí je nutné ve chvílích, kdy vyberete špatně zatačku, nebo na vás padá strop.

Ale co se týče těch přání... Všimli jste si, jak to vlastně ve skutečnosti je? A jak se liší člověk šťastný od toho nešťastného? Já si všimla poněkud pozdě, ale aspoň že vůbec... Totiž. Splněná přání nám nezaručí, že budeme šťastní, pokud se sami nerozhodneme, že

šťastní jsme. Stokrát opakovaná pravda, ale je to tak. A je to přitom tak jednoduché... Ano, Vánoce nám propřely a neprosněžily. No, a co? Proč vlastně ne, když vody bylo letos málo? A teď je jí víc.

Synovo retrieverce nám otevřela nový pohled na vše mokré! Voda je její radost, vodu miluje v jakémkoli skupenství a nikdy nemůžete být dostatečně zmazaní, aby byla přesvědčena, že víc už to nejde. Bohužel, nemáme stejně samočistící srst jako tohle skvělé zvíře s anglickým rodokmenem...

Takže ještě jednou: nikdo vám nedá štěstí, pokud ho nemáte uvnitř svého srdce. Nikdo vám nesplní přání, pokud si sami nedovolíte, aby se splnilo. Štěstí není o tom, že vesmír se bude přizpůsobovat vašim potřebám a přáním, a bude vám je posílat podle vaší objednávky. Štěstí je, když se přizpůsobíte tomu, co se vám děje, a budete za to (co vám Pánbůh, Osud či vědecká náhoda posílá) vděční. (Já si přála velkého psa od šesti let zhruba do dvaceti. Pak mě to přešlo, ale přání se splnilo až teď! Díky, že jsem si to uvědomila!)

Takže vám přeju, abyste pocit štěstí v roce 2019 zažívali a odpovědně nacvičovali. Pokud vám to nepůjde samo, doporučuji namátkou odbornou literaturu: Haškova Dobrého vojáka Švejka, Svěrákovo Radovanovo radovánky, knihu o Pollyanně od paní Porterové... a tak dál. Držím palce a přeju vám o chlup víc štěstí v roce, který se nám právě otvírá. Kdybyste měli chlupů málo, stavte se. Nebo se o mně stačí otřít...

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 1 – leden 2019. Ročník 50.

Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou.

Kulturní nabídka (Panorama)

774 457 269 přes den.

Redaktorka: Alena Mitter

píše články neoznačené podpisem.

Tel.: 775 622 006.

E-mail: alenoviny@volny.cz.

Redakční kruh: Ing. Eva Smrková, Marie Krejcarová, Jan Piskač

Grafické zpracování: Adam Růžička

Foto: Mgr. Lucie Jozová, Adam Růžička

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři. Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK, s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn. p -5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

Společenská kronika

**Městský úřad blahopřeje občanům,
kteří v měsíci lednu 2019
oslaví významná výročí**

**Do dalších let přejeme všem dobré zdraví,
spokojenost a osobní pohodu.**

Narodili se

Sujová Michaela	Hluboká
Šindelářová Tereza	Hluboká
Osvald Vincent	Hluboká

Opustili nás

Zábranová Irena	Hluboká
Havrdra Jiří	Hluboká
Kovaříková Jarmila	Hluboká
Pokorný Jiří	Purkarec

Hovorková Vlasta	Purkarec	99 let
Rada Jaroslav	Hluboká	90 let
Novotná Alžběta	Jeznice	85 let
Košánová Růžena	Hluboká	85 let
Masopustová Josefina	Hluboká	85 let
Čech Vladislav	Bavorovice	85 let
Čertíková Milada	Hluboká	85 let
Sokolík Václav	Hluboká	75 let
Klímová Jarmila	Hluboká	75 let
Poláková Jaroslava	Hluboká	75 let

**V měsíci prosinci oslaví 60 let společného života,
Diamantovou svatbu manželé Jiří a Jarmila
Šenbauerovi z Hluboké nad Vltavou.**

Novoroční přání starosty města

Vážení hlubočtí spoluobčané, moji milí sousedé,

dovolu mi, abych vám popřál vše nejlepší do nového roku 2019. Celá Česká republika, jako nástupce Československé republiky, vstupuje do své druhé stovky. Jakých bylo těch minulých sto let? Skoro přesně tak „půl napůl.“ 50 let demokracie, 50 let nacismu a komunismu.

Přejme si a pracujme na tom, snažme se o to, aby budoucích sto let bylo stejně dobrých, jako doba, kterou nyní prožíváme. Jakkoli máme politické rozepře a hádky, Česká republika si žije nejlepší období ve své historii. Několik generací Čechů nepoznalo válku, několik generací nepoznalo, co je opravdový hlad. Žijeme v teple a dostatku, nezaměstnanost je na nejnižší možné úrovni, hospodářství státu i obcí funguje, zdravotní péče, školství a sociální systém jsou na úrovni ostatních evropských zemí. Demokratické České republice i nám se prostě daří.

Rád bych vám poděkoval za účast a výslednou volbu v podzimních komunálních volbách. Naše městečko je díky vám na rozdíl od mnoha jiných měst a obcí neobyčejně politicky stabilní. Politicky stabilní znamená i ekonomicky a lidsky stabilní. Nehádáme se a společně spolupracujeme na rozvoji Hluboké nad Vltavou. Ostatně, tak jako generace před námi.

Díky stabilitě a ekonomické prosperitě si můžeme dovolit podporovat ty, kteří se v podobné situaci nenacházejí. Jak víte, po válce v Jugoslávii jsme si vybrali partnerské město Bela Crkva v Srbsku, kde žije poměrně velká česká menšina v obcích Česko Selo a Kruščica. Více než patnáct let poskytujeme „Čechům“ v Srbsku drobnou podporu a pomoc, zejména když k nám přijedou na návštěvu. Také se dá říci, že tím vracíme podporu, kterou nám poskytovaly západoevropské země v devadesátých letech. Mladí to asi nevědí, ale například na počátku devadesátých let pozvala paní Nella Marie Berto několik autobusů hlubockých seniorů na dva týdny

na dovolenou do svého hotelu v italské Padově a platila jim veškerý pobyt. Tehdy, na počátku devadesátých let, bylo ekonomicky naprosto nemožné, aby hlubočtí senioři jeli na čtrnáct dní s plnou penzí do italského hotelu. A například po povodních v roce 2002 dostali povodní postižení občané podporu ze sbírek z našich partnerských měst v německém Neustadt an der Aisch a švýcarském Bolligenu.

V Hluboké nad Vltavou jsme si loňské výročí 100 let republiky zvýraznili tím, že jsme přijali novou partnerskou obec, mýtickou Koločavu z bývalé Podkarpatské Rusi. Při celostátních oslavách se velmi zapomnělo na to, že prvních 20 let Československa byla naší součástí také Podkarpatská Rus, kterou poté čekalo několik chudých a mnohdy tragických desetiletí. Stačí porovnat výsledek: Česká Republika si žije nejbohatší období ve své historii a Zakarpatí na Ukrajině, dříve Podkarpatská Rus, živoří v bídě. Desítky z vás projevily zájem se na jaře do naší nové partnerské obce podívat, určitě tam uspořádáme autobusový zájezd, zájemce o individuální cestu rád vybavím radami kudy a jak. Hlubocký Rotary klub připravuje pro Koločavu mezinárodní pilotní projekt odpadového hospodářství, protože koločavští, bohužel, sypou odpad stále do řeky. A Koločava již vybrala lidi, kteří se přijedou podívat, jak děláme turistický marketing. Až pojedete do Koločavy, z vlastní zkušenosti vím, že i hračky do školky, nebo učební pomůcky do školy, jsou vítanou pomocí.

Vážení spoluobčané, važme si toho, jak se nám daří, pracujme na tom, aby to tak bylo i nadále, pomáhejme si navzájem. A hlavně, dobře vychovávejme své děti, protože oni budou ti, na kterých bude také záležet, jak bude vypadat budoucích sto let.

Přeji nám nejen úspěšný rok 2019, ale celých dalších sto let.

Váš Tomáš Jirsa, starosta

Novoroční přání

Vážení spoluobčané, milí přátelé,

V nekonečném plynutí času jsme opět společně došli k jednomu z předělových okamžiků – k začátku nového roku.

Je mi ctí a potěšením oslovit vás při této příležitosti s přáním, aby vám nový rok 2019 přinesl především zdraví, které je hodnotou nejceněnější. Přeji vám také pohodu a spokojenost v životě osobním a profesním. Nejen jako místostarosta města, ale i jako občan, tedy jeden z vás, bych si velmi přál, aby k spokojenosti a pocitu dobrého, bezpečného domova patřila i skutečnost, že žijeme v našem městě – v Hluboké nad Vltavou.

Vstupujeme do nového období s novými plány a představami, ale zároveň se ohlížíme za rokem minulým. Jsem velmi rád, že v něm opět bylo pro město a nás občany několik významných událostí. Za všechny bych chtěl jmenovat otevření a zprovoznění nového komunitního a společenského centra Domova důchodců U zlatého kohouta, dále předání nového záchranného člunu Sboru dobrovolných hasičů Hluboká nad Vltavou, rozsáhlou rekonstrukci silnic v Podskalí a v Pražské ulici

a v neposlední řadě také inovaci zařízení školní jídelny v základní škole a opravu tribuny na zimním stadionu. Pro život ve městě byly neméně významné i tradiční kulturní a společenské akce, realizované s podporou města – Slavnosti vína, Rybářské městské slavnosti, Hudební léto Hluboká nad Vltavou a také předvánoční Andělská Hluboká. Jsem přesvědčen, že všechny tyto akce jsou výsledkem dlouhodobého úsilí představitelů města o vytvoření co nejlepších podmínek pro kvalitu života občanů ve městě a obcích. Jak jsem již mnohokrát uvedl a považuji za důležité tuto myšlenku zopakovat – je velmi pozitivní, že díky spolupráci v široké koalici se nám daří naplňovat koncepci rozvoje města a poskytovat občanům opravdu dobré místo pro život. I v novém roce tomu tak bude i nadále...

Vážení občané Hluboké nad Vltavou, Bavorovic, Hroznějovic, Jeznice, Kostelce, Líšnice, Munic, Poněšic a Purkarce, přeji Vám vše dobré do nového roku 2019.

Ing. Pavel Dlouhý

Jak přispět

Sbírkový účet 66008822/0800 u České spořitelny

Adresa majitele účtu: Charita Česká republika, Vladislavova 12, 110 00 Praha 1

Variabilní symbol: 777

Konstantní symbol: 379 (složenka) nebo 558 (bezhotovostní převod)

Specifický symbol: jakékoli číslo např. vaše rodné (není podmínkou) nebo IČ

Kolaři nebo cyklisté?

Jsem spíš kolař než cyklista a ta dvě slova rozhodně neznamenají totéž. Nejdřív ty dva rozeznáte podle blatníků.

Kolař, který si bicyklem krátí každodenní vzdálenosti, by si nikdy nedovolil pokoušet počasí jízdou bez blatníků, protože by riskoval efekt známý jako „obecná škola“. Kolo cyklistovo je však určeno především k buzení závisti za slunných dnů, a k tomu potřebuje blatníky stejně málo jako nosič, brašnu nebo nesený vyoráváč brambor.

Technické rozdíly jsou vůbec markantní. Cyklistovo kolo není starší dvou let a je plné konstrukčních prvků, které kosmický výzkum

zavrhл jako příliš nákladné. Kolařovo kolo neurčitého stáří je kombinací gumicuků, izolepy a kolíků na prádlo udržováno právě v takovém stavu, aby přežilo následující jízdu.

Všimněte si i oblečení. Zatímco pravověrný cyklista nevyjede bez vědecky sestavené kombinace funkčních svršků v barvách duhového sršně, kolař odjíždí v čemkoli, v čem ke kolu přišel. Jen kolař také nosí boty, ve kterých se kromě šlapání dá i chodit.

O rozdílu v mluvě snad jen tolik, že použije-li cyklista slovo „šlapka“, nemyslí tím na rozdíl od kolaře součástku. Jeho kolo má samozřejmě pedály.

To vše jsou ale jen příznaky rozdílu, který vládne v jejich hlavách. Zatímco pro cyklistu je bicykl oltářem, pro kolaře deklarací dopravní nezávislosti.

Jak jsem řekl, řadím se spíš ke kolařům, ale skalní kolař nejsem. Nejezdím s rezavým řetězem, obě brzdy mi brzdí a občas si dopřeju jasně cyklistickou vychytávku. Třeba vytuněné sedlo pro svůj věčně bolavý zadek.

Rozhlasový sloupek budějovického rozhlasu
od Jiřího Březiny, st. z 25. dubna 2018

Krasojízdy s Českým klubem velocipedistů

Kdo z vás, milí čtenáři, neumí jezdit na kole? Nikdo se nehlásí? Nedivím se. Copak snad vůbec někoho, kdo na kole jezdit neumí, můžeme v Čechách potkat? Zvlášť v našich krásných jižních Čechách by byl hřích neumět šlápnout do pedálů! A nevyjet se kochat naší krásnou krajinou! Nemyslím teď na zuřivé cyklisty, polykače kilometrů, napresované v přílehavých prestrobarevných oblečcích. Mám na mysli kolaře, kteří svá kola milují, považují je za člena rodiny, dávají jim jména a zdobí si je umělými květinami. V sedačce vozí děti, do košíku strkají nákup z trhu nebo v něm vozí své psí kamarády a používají je k jízdě po světě, který mají rádi.

A pak jsou ještě takoví bicyklisti, kteří zdělili kolo po dědovi či babičce nebo si ho našli na půdě, oblékají pumpky jako naši pradědečkové a vyjíždějí na krasojízdy. Třeba k nám na Hlubokou, protože je tady krásně. Vyzpovídali jsme **pana Jiřího Šindeláře z obnoveného spolku Podšumavan**. Ač se prezentuje jako pouhý pokladník a kronikář, ve skutečnosti má největší zásluhy na znovuoobnovení cyklistického klubu PODŠUMAVAN. Příjemné retrobicyklozábavě se ale věnují i další členové spolku, a to s elánem a plným nasazením.

Všichni jezdí jen tak – pro radost sobě i druhých. Na Hlubokou jezdí buď na zmrzlinu, nebo už dvacátý rok na Nový rok. Hned

1. ledna přišlapa kolem 15 až 17 skalních členů klubu, kteří jezdí pořád, a k nim se pak přidávají další sympatizanti. A nebojte se, diskriminováni nejsou ani ženy, ani pohodlnější osoby bez velkých sportovních ambicí. I tady ve veteránském klubu jsou přítomna (byť maskovaná) moderní elektrokola. Technicky nadaní členové dokážou uložit elektrický pohon do útrobu bicyklu, tak, že nepoznáte, jak mu pomáhá motůrek skrytý vzadu na nosiči ve starodávném kufříku.

Heslo „Co nevyjedu, to vytlačím,“ patří k nepsanému zákonu členů klubu. Tady se nezávodí. Jezdí se pro radost, aby si člověk odpočinul a přišel na jiné myšlenky.

Historie původního cyklistického klubu v Českých Budějovicích

V Českých Budějovicích vznikl klub velocipedistů 27. 10. 1910 pod názvem PODŠUMAVAN. Toho dne se také konala valná hromada za účasti 27 zakládajících členů. Podšumavan se od svého založení aktivně zapojil nejen do propagace cyklistického sportu ve městě, ale do širšího českého společenského hnutí vůbec. Vyhlášeným se stal především jeho tamburašský sbor, který účinkoval při nejrůznějších příležitostech nejen v Budějovicích, ale i mimo ně. Patřily sem především tradiční mikulášské i silvestrovské zábavy, slavnosti staročeského vinobraní a samostatné hudební produkce. Tamburaše z Podšumavanu si zvali na své akce také některé další české spolky, například čtenářsko – ochotnický a zábavný spolek Podhrad na Hluboké, sportovní klub České Budějovice, místní odbor národní jednoty pošumavské v Českém Vrbném, Sokol Čtyři Dvory, dámský spolek Ludmila a řada dalších. Samostatné zábavy a valné hromady spolku se odehrávaly většinou

v sále hostince U Hromádků. Podšumavan navázal styky s řadou dalších cyklistických sdružení, například se strakonickým cyklistickým klubem Dudák nebo Českou cyklistickou jednotou Blesk ve Vídni. Organizoval přirozeně cyklistické výlety v rámci jihočeského regionu a účastnil se řady silničních závodů. Mezi nejvýznamnější počiny patřil osmidenní výlet Šumavou či silniční závod „Napříč krajinou“ v délce 145 km. Postupně se, vedle organizovaných mužů, začaly prosazovat v rámci spolku také jejich ženské protějšky, což dokládají dobové fotografie. Od roku 1912 se mohl Podšumavan pochlubit svou vlastní vlajkou s kolem, na němž je posazen červený štít s názvem spolku, iniciálami ČKV (Český klub velocipedistů), lipovými ratolestmi a nápisem České Budějovice. Koncem 20. let minulého století činnost ČKV postupně upadala v souvislosti s nárůstem organizovaného cyklistického sportu v rámci jednotlivých tělovýchovných organizací ve městě. K úpadku klubu přispěl také velký rozmach motorismu.

Jak vznikla novodobá verze dnešního klubu Podšumavan?

My zakládající členové jsme parta z klubu vojenské historie českobudějovického Veteran Car Clubu. Někdy v roce 1989 jsme se rozhodli zpříjemnit si život jízdou na starých velocipedech. Díky kolegovi z Jihočeského muzea Janu Törökovi, který nás zasvětil do historie velocipedů, jsme si k tomuto účelu propůjčili název již zaniklého Českého klubu velocipedistů Podšumavan. První ročník jsme startovali u jihočeského muzea, tehdy jsme si vypletli černožluté krepovým papírem dráty kol, bylo nás asi třicet, a dělali jsme velkou parádu.

Těmi prvními zakládajícími členy byli náčelník Vít Ervin Rezek, já jako kronikář a pokladník a přisedící s hlasem poradním – Jiří Kindl a Anton Zemko. V této sestavě jsme začali propagovat historii starých velocipedů. Nešlo o závodění, jak to plnil klub z roku 1910. Chtěli jsme jen oproti dnešní uspěchané době poukázat na to, jak si za dob našich dědů šlo užít jízdu. Naši největší a hlavní akcí se stal Švejkův memoriál, kdy organizujeme jízdu z Budějovic do Putimi a zpět. Jízda trvala dva dny. Po příjezdu do Putimi se orazítkovaly dobové průkazky a mohlo se vyrazit na cestu zpět. Celkem proběhlo patnáct ročníků, dnes akci děláme jen jednodenní.

Ten náš nápad se týká 1. světové války, kdy se také jezdilo na kolech, a to i přímo ve vojenské službě, a začali jsme jezdit na kolech na srazy a na závod veteránů na Křivonosku. Přidali jsme k tomu Švejka a jeho jihočeskou anabázi a dojeli jsme do Putimi. Tam se odehrála hezká příhoda, kdy jsme si u jednoho obchodu dali pivo a jeho majitel vyběhnul celý nadšený, on je to totiž místní Švejk. A řekl, kluci, počkejte tady na mně, já musím do Písku pro rohlíky, ale já se vrátím. A vrátil se a už měl na sobě Švejkovu uniformu a v ruce kufr. V Putimi mají původní strážníci, neboť se tady kdysi odehrála scéna pro film o dobrém vojákovi Švejkovi, se starým Hrušínským v hlavní roli. Takže to je samozřejmě naše každoroční šťace.

A vaše tradiční novoroční jízda na Hlubokou?

Na Hlubokou už jezdíme od roku 1998, takže letos oslavujeme 20 let novoročních návštěv. Jak nás to napadlo? Proč si prvního ledna nezajet na čochku na Hlubokou? Myslím, že hned napoprvé, kdy jsme nevěděli, u jaké hospody zastavit, jsme jeli kolem tehdejšího Matesa (Lok Ham) a tam zrovna měl schůzi Spolek koruny české, hrálo se tam a zpívalo. Padli jsme si do noty a zpátky už jsme šli pěšky, to se nám občas stává.

Pane Šindeláři, vy máte vizáž přizpůsobenou už natrvalo prvorepublikové atmosféře. Vy jste si ji prostě přenesl do svého soukromého civilního života.

V mém případě to tak skutečně je. Ale jinak se můžete občas jen tak proměňovat. Nasednete na kolo jako prvorepublikový občan, ale po víkendu se zas změníte v člověka dnešní doby a jdete do práce. Oblečení už jsme si většinou nechali ušít jako repliku dobových obleků, to už nejsou zděděné šaty po dědečcích a babičkách, ale jsou tou dobou samozřejmě inspirovány. Ty obleky se ke starým kolům hodí, vždyť i náš plakát a logo je charakteristické... Vybraní jedinci u nás umí jezdit na kolech s velkým předním kolem vpředu, a to už je opravdu jízda historie. Jsou to hoši, kteří to dokonale nacvičili, zvládnou i horší terénní podmínky. Když je to hodně špatné, slezou z kola a jdou pěšky. Jeden z nich je bývalý cyklistický závodník, takže to má přece jen pevně v rukou. Má takovou výdrž, že když jedeme Křivonosku, zvládne jízdu až do Krumlova a zpátky. I ty kopce! Má pěkně vymakané nohy.

Přece jen jízda na tomhle vysokánském kole budí velký respekt.

Na to kolo vylezete i seskočíte relativně snadno. Ale horší je na něm správně udržovat balanc. Řidítka a posez není právě v ideálním vyvážení. Měli to naši předkové hodně náročné. Ale je pravda, že byli na těch kolech opravdu velmi dekorativní.

Tahle kola se dnes vyrábějí nová, jezdit na těch historicky zachovaných pokladech se

už nedá. A když už si ho pořídíte, tak je dobré připlatit na kvalitu, aby velké kolo mělo speciální a dokonalý výplet dráty. Už 25 let je vyrábí třeba pan Měsíček na Moravě. Cenově to vychází někam k 70 tisícům korun.

Nový rok tedy začínáte na Hluboké, ale jaké akce vás čekají během roku?

V prosinci se konal Vánoční výlet, to je také akce oblíbená velocipedisty z celé republiky.

Když se oteplí, tak například v červnu jezdíme na Zbraslav. S místním cyklistickým spolkem se účastníme jízdy z vrchu na trase Jíloviště – Zbraslav. Opravdu se jede na kole bez šlapání z kopce. Nahoře to rozšlapete a pak musíte samospádem dojet až na místní náměstí. Bývá to pěkná akce, místní Veterán bicycle club má už víc jak 35 let a setkání jsou skvěle organizovaná, podporovaná péčí Obnovené české ústřední jednoty velocipedistů, což je organizace, o jejíž znovuzrození se VBC Zbraslav zasloužil. Sdružuje kluby a spolky z celé republiky. Podobných klubů, jako ten náš budějovický, je víc. V Brně, Telči, Plzni, nebo třeba v Jistebnici je veliký letitý klub... A samozřejmě si na akce vzájemně jezdíme a užíváme si je.

U nás v Budějovicích pořádáme setkání a výlet také v červnu, vždy kolem dvacátého. Říkáme mu Jízda krajinou, a zhruba 30 km okruh obměňujeme. Účastníků bývá hojně. Jezdili jsme od Křivonosky, na letošek plánujeme pravděpodobný start od pivovárku Kněžíněk u Haklových Dvorů. Název akce jsme převzali právě od historického spolku Podšumavan, který před více jak sto lety v roce 1910 vznikl a jízdy pořádá. Skončil někdy kolem roku 1927, když už se více rozvinul motorismus a kluby cyklistů v té době přestaly být tak populární. Náčelníkem tehdejšího klubu a jeho mecenášem byl pan Hromádka, majitel prodejny bicyklů v Hroznové ulici.

Z prvorepublikového jihočeského spolku jsme převzali originální znak. Objevili jsme ho kupodivu nikoli v Budějovicích, ale v Praze v hlavním muzeu města Praha. Tam se

setkáváme i díky našim uniformám s podobně laděnými vojenskými kluby, například se tam „obnovili“ ostrostřelci. Při jednom setkání jsme tento náš znak právě tam objevili a díky tomu máme jeho výšivky na uniformách a používáme ho i jinde k naší prezentaci.

Žádné velké ambice nemáme, ale v roce 2018 jsme měli dvacet akcí a to je na jeden spolek docela úspěšné číslo.

Pravda je, že před sto lety leckterý pozdější výrobce automobilů, začínal jako výrobce bicyklů. A stejně jako veteránská autíčka, i ta kola vydržela mnohem víc než ta dnešní.

Když se bavím třeba s panem Jiříčkou, který prodává a opravuje kola, potvrdí vám, že dnešní kolo za 40 000 korun je v podstatě sezónní, protože další rok se musí rozebrat, opravit, promazat a „servisovat“ jako auto. Já když rozeberu staříčkový velocipéd, málokdy se stane, že bych našel vyspaná ložiska. Kola vydržela mnohé a přežila bez větší úhony do dnešních časů. Navíc to byla kola pohodlná, ladně se na nich šlapalo díky hadrovým pláštům a příjemný byl posez v šitém koženém sedle se dvěma pružnými péry. Sice kola neodlehčená, těžká a robustní, proto je pro nás milá spíše krajina rovinatá. A pro mě osobně je osvěžující chvíle jet a chvíle jít pěšky. My nezávodíme. My žijeme každý okamžik cyklovýletu.

Kola vám nekradou?

Dáváme si na ně pozor, musíme je hlídat. Zvonky, pumpičky... Naše kola mají svá jména, jsou naše srdeční záležitost. Každé kolo v tehdejších dobách mělo svůj výrobní štítek, takže to nejsou kola anonymní. V Budějovicích v Krajině měl obchod pan Čížek, který vyráběl kola a dával jim názvy – třeba Ursus, což znamená medvěd. V originálním letáku je vysvětleno, že těžší model byl pro pány myslivce a uvezl 120 kilo, kolo pro četníky 110 kilo, bylo vyrobeno z originální oceli, aby udrželo i četníka s výstrojí a puškou.

Brzo se pak kola začala dělit na pánská, dámská – třeba i v provedení tříkolky, a dětská.

Některé kluby pořádají velká cyklistická setkání, kterých se účastní celé rodiny.

Přibíráte nové členy? Stačí si pořídit kolo, přiblížit se podle prvorepublikové módy a vyjet s vámi?

Tak nějak, nemáme žádné kádrovací nároky. Obecensťo nás v krajině vždycky vítá s úsměvem. Když jedeme Švejkovu jízdu, tak nás lidi i zastavovali, většinou ti starší a zvali do chalupy: Pojdte, já vám dám, co tady zbylo po dědovi... To už dneska tak časté není. Někdo nabídl i staré kolo za pár pětáků na pivo, něco se nahledalo na burzách. Zlaté byly časy, kdy se ještě našlo odhozené kolo při železné neděli. Tyhle dobré časy příjemných nálezů a překvapení jsou už pryč. Po povodních se uklidilo hodně sklepů, bohužel.

Oblíbené kolo?

Pro mě třeba kola firmy Steyr, z Rakouska, ano, ti, co vyrábějí i traktory. Jsou to kola, která mají styl. Moje nejstarší z roku 1914 je teď vystavené v Jihočeském muzeu. Pak mám kolo hasičské, v tom je zabudovaná i hadice na vodu. Sami hasiči si je nechávali vyrábět jako pohotovostní kola, aby rychle dojeli a mohli začít hasit. To kolo jsem si našel na Borové Ladě, pohozené na hromadě šrotu, sice bylo přejeté, ale opravil jsem ho a zprovoznil. Zkrátka různé profese si bicykly přizpůsobovaly svým potřebám, nádražáci, poštáci, kola potřeboval za války i Červený kříž... každý si to své udělal k obrazu svému. Kolega z Třebošna má jedno pěkné, má k němu i poštáckou pelerínu, kterou zdědil po pradědovi. Já mám dvě kola z II. světové války, a na tom jednom ještě uprostřed rámu visí krabice na granáty.

Ale jinak říkám, že stará kola nebyla nebezpečná. Ani pro jezdce, ani pro ostatní. Nejezdila tak rychle a tiše jako dnešní kola, občas vrzala, takže byla slyšet zдалky a lidi na nich nezávodili, jeli svým tempem za prací nebo se kochali krajinou.

Dneska vyrazí o víkendu na kole „aktivně sportovat“ netrénovaní workholici, řítí se dolů z šumavských kopců nadopovaní iontovým nápojem jako šílenci, a nepočítají s tím, že jim do cesty vkročí chodec, zajíc nebo se objeví kořen či díra. A vzápětí pro ně startuje záchranka.

My se brouzdáme krajinou pomalu, na kole se kocháme, občas z něj seskočíme a užíváme života.

Jednou jsem se takhle rozložil na mezi, snědl jsem řízek, vytáhl staré noviny (Národní politiku) a kouřil u čtení doutníků. Projelo policejní auto, viděli kolo u příkopu, zastavili: Co tu děláte? ptali se.

Poobědval jsem a čtu si... Koukali na mně... já v dlouhým kabátě po dědovi – on hrával na Palačáku v hospodě Amerika na harmoniku, skvělejší muzikant byl. Já za ním jako kluk chodil, on mi dal baret do ruky, obešel jsem štamgasty, něco vybral a on mi pak koupil tatrunku...

Policisté nevěděli, co si o mně myslet, kolo jak z muzea a kabát už byl na současnost taky trochu de móde.

Musíte mít i vytipovaná řemeslníky, kteří vám s rekonstrukcí starých kol pomohou.

Bohužel, ubývá jich, musíte hledat. Brašnář na Rudolfovkách v Budějovicích už není, ale objevili

jsme jiného, opravuje zipy a kožené brašny. Šil nám speciální brašničky na kola na nářadí. Klukům, co chodí ve vojenských uniformách, šil tzv. holenice, koženou ochranu na nohy, ozdobil, nádherná práce. Pražáci si zažádali o osm párů. Najít někoho, kdo tohle ještě umí, to je těžké, říká, že žádného nástupce nemá.

A poradíte nám, jaký iontový nápoj pijí pravověrní bicyklisté?

Po pivu je člověk zvadlejší, pivo vás zpomalí. Někdo vypije za cestu šest kofol, jiný jede na kohoutkovou vodu. Dědeček jednoho našeho kamaráda býval za mlada rakouský kanonýr. A vždycky nám říkával: *Pivo si nedávejte,*

ztuhnou vám nohy. Dejte si malýho prcka rumu! Jak tehdy za války tahali kanóny ručně, prý k tomu rum fasovali. Rakušani pijou radler, to prý bylo přímo císařem nařízeno, že když pijou pivo, tak jedine s limonádou. Takže to je tradice, která má svůj smysl. Jednou při předávání ceny na cyklosetkání v Rakousku jsem se nad tím podívoval: *Páni, vy si lijete limonádu do piva?* A jeden místní plukovník se otočil a povídá: *To jsi tak mladej, nebo tak blbej?* A dostal jsem pěkně vynadáno, Franc Josef prý dobře věděl, co a jak...

Více najdete na www.podsumavan.eu nebo www.velocipedy.cz

Pan Jiří Šindelář...

... a elegantní velocipedisté spolku Pošumavan na Hluboké

Vlasy – koruna vaší krásy

Foto: Adam Růžicka

Nejdřív jsem potkala ukázky její práce a nadání, totiž krásné účesy našich divadelnic vystavené na odív na loňském divadelním bálu. Herečky měly na hlavě vynalézavě upravené vlasy, které podtrhly jejich osobnost i kouzlo dané chvíle. Teprve pak jsem potkala Terezii Laurovou osobně a koukala jí pod ruce, když česala hodně náročné účesy. Na první pohled se zdá, že umění kadeřnické a holičské nemá dlouhého trvání. Nový účes se za pár dní změní, vousy zase začnou rašit, ostříhané vlasy odrůstat, dokonce vlasy krásných barevných odstínů časem ztratí barvu a zežednou... Ale od toho jsou tu právě mistři ostrých nůžek, hřebenu a kartáčů, vládci natáček a horké kulmy, šéfové stříhacích strojů a fénů, aby nás zase zkrášlili. Ano, holiči a lazebníci jsou tady už po staletí, z šedivých myšek kouzlí lvíce salonů s krásnou lví hřívou. Nebo s kudrlinkami po celé hlavě. Nebo s ježkem dvou barev. A tak. Podle toho, co zrovna móda či zákaznice žádá. Ani muži nemusejí s účesy přijít zkrátka.

Rozhovor s Terezou se odehrál během její pilné práce na účesu, evokujícím léta třicátá. Majitelka krásných dlouhých blond vlasů získala podobu dámy 30. let minulého století, s položenými vlnami po celé hlavě a hned se s nimi vydala na bál.

Terezo, baví tě kouzlit na hlavách zajímavé účesy?

Samozřejmě že mě to baví. Je to příjemná změna oproti účesům pro všední den. Navíc místní herečky jsou moje kamarádky a baví je měnit svoji podobu. Holky mají styl a někdy si ani neuvědomují, jak krásné jsou. Některé z nich jsou přírodní přirozené typy, které se ani nepotřebují namalovat, aby jim to slušelo. A když připočteme kvalitní vlasy zajímavé barvy, pak je o korunu ženské krásy postaráno. Některá

si vlasy nebarví vůbec, některá se spolehnou na chemii, někdo zkouší přibarvit vlasy přírodní hennou.

Pravidelně ke mně chodí i ženy, které navštěvují retro bály nebo plesy na nějaké téma...

Účesy, které vytváříš, nejsou zrovna obvyklé, třeba tahle třicátá léta minulého století, nebo účesy divadelního plesu v námořnickém duchu a podobně. Jak si je vymýšlíš? Jak se připravuješ?

Nijak. Nechci se chválit – ale přesto – myslím, že v téhle oblasti mám trochu šůry dáno. A hlavně zapojuju zdravý selský rozum. Nakoukám si obrázky nebo fotky na internetu, třeba z té doby nebo prostředí, a nějak se mi to v hlavě urovná a představím si, jaký účes to bude. Postupy už se nijak moc neliší, jen jsou prostě u složitých účesů složitější a zdoluhavější. Užívám to, co se používalo v kadeřnictví odjakživa, miluju třeba pinetky, pírk... na tyhle lokýnkové účesy, kdy každý pramen musíš upravit zvlášť, jsou prostě k nezaplacení. Ve spoustě materiálů a přípravků jsme pokročili, nemusíme tužit pivem nebo cukrovou vodou, ale nástroje a různé vychytávky naši předci vymysleli dokonale.

Mezi normálním moderním účesem a účesem na ples ve stylu první republiky je určitě trochu rozdíl. Civilní účes je rychleji hotový, než když vymýšlíš zajímavý účes na bál v nějakém duchu, stáčíš jednotlivé prameny vlasů do složitého účesu, nebo děláš drdol a ještě to celé zdobíš nějakými perličkami, třpytkami, bižuterií.

Tereza Laurová právě vytváří účes, který si majitelka bohaté hřívy vlasů žádá ozdobit péřovou ozdůbkou, protože, jak říká, na bál

v prvorepublikovém stylu, kam chodí pánové v uniformách a dámy jak vystřižené z módy dvacátých let (přesně před sto lety) už chodí pár let. A peří ve vlasech u ní je vždycky tou pomyslnou třesínkou na dortu.

A další mimořádné účesy jsou ty svatební...

Pokud se domluvíme s nevěstou na svatební účes, je důležité vyzkoušet účes k šatům předem. A ne, nejsem žárlivá, ale na svatbách česu nejen nevěstu, ale třeba 15 dámských hlav najednou... nedovedu si představit, že by svatební účesy na jedné svatbě česaly dvě různé kadeřnice. Prostě myslím, že by to nefungovalo. A ještě je to tak, že nikdy neudělám dva účesy úplně stejně. Nikdy.

Jak vlastně kadeřnice pochopí, co od ní zákaznice chce?

Obvykle zákaznice přijdou třeba s časopisem nebo fotografií a snažíme se modelu přiblížit. Někdy to není na škodu, aspoň máme jasno o podobě vytouženého účesu.

Jsou lidi, kteří naopak řeknou, dělej, jak myslíš, je to na tobě. To jsem taky ráda, něco vyzkouším, a když se trefím a dotýčný je pak nadšený, i když sám by s takovým nápadem nepřišel, mám z toho radost. Je to ale citlivá stránka věci, a každý kadeřník se s ní musí naučit dobře zacházet. Pokud už ke mně někdo nabyt důvěru a svěří se mi do rukou a odchází spokojený, je to úlevné, protože nemusí vysvětlovat, co a jak chce. Ví, že odejde tak, že se sám sobě bude líbit. Na to musíš zákazníka trochu znát. Pokud někdo přijde poprvé, také hned nevyrazím s nějakou specialitou, nejdřív se hezky vzájemně otukáme a troufnu si až po určité době.

Je také fajn, když třeba děvčata divadelnice předběžně řeknou, že přijdou a budou si přát účesy třeba na téma historické, pekelné nebo třeba andělské... Pak mám čas dopředu zapojit svoji představitost, nebo kouknu na internet – hledám spíš styl té doby, dvacátá léta, šedesátá, středověk... cokoli. To je inspirace. Třeba první republiku mám dost ráda. V té době ženy opravdu byly ženy, chovaly se tak, oblékaly se žensky, s dneškem se to nedá srovnat. Všechno mělo své uspořádání a styl, nejen oblékání a účesy.

Ještě že na ty tvé vychytávky máš naučenou technologii výroby.

Jsem klasicky vyučená kadeřnice a jsem za to vděčná. Mám základy, které považuju za důležité, do detailu naučené. Ale i když máš všechny možné přípravky a chemii, je nutné si k tomu přidat i tu lásku k řemeslu a vynalézavost. Pravda je, že moje účesy vydrží docela dlouho. Proto mi nevěsty, které se vdávaly v pátek, volají v neděli večer a říkají, představ si, my paříme až do teď a vlasy pořád stejné...

(Což okamžitě potvrzuje i dlouholetá zákaznice, které na hlavě Tereza tvoří ten velmi komplikovaný účes. Prý kdyby chtěla bálovat ještě následující čtyři večery, účes to spolehlivě vydrží... Tuhle zkušenost už má, jde na stylový bál po patnácté.)

Co tě čeká v dnešní sezóně?

Právě se otevírá sezóna maturitních plesů, takže čeká hodně práce a hodně dívčích hlav. A další v pořadí večírky a bály. Dá se říct, že stojím celý den na nohou, protože přes den češu v Budějovicích, dojeďu na Hlubokou a češu večer, to vydá tak na dvanáct hodin denně.

Nejsi ty taková trochu worko-holička?

... Doma už jsou zvyklí. Mě to baví – koneckonců, je to krásná práce, která dělá lidem radost. Já k tomuhle řemeslu směřovala od dětství. Moje mamka říká, že jsem se snad narodila s nůžkami v ruce. U mě je to opravdu vášeň od malička, to bylo dané. Práce mě naplňuje a těší, a teď mě moc těší, že i moje dcera bude také kadeřnice, vybrala si moji profesi.

Takže rodinné řemeslo bude mít pokračovatelku, je zručná, a to je důležité. Protože kadeřnice musí v sobě mít určité výtvarné citění a taky se nesmí bát. Některé účesy působí opravdu odvážně. Kdo se bojí nesmí do lesa, říkám si, když stříhám a češu něco neobvyklého... A taky, že nejde o život... vlasy zase dorostou...

Nějaká veselá historka z natáčení... natáček?

Spíš hororová. Jediná špatná zpráva je, že jsem za dobu své praxe stříhla do ucha dva pány... nůžky jsou ostré! Ale přežili to oba a vůbec to neřešili. Tak snad to není zas tak tragická bilance, to jsem se spíš hroutila já a oni se tomu smáli.

Líbí se mi na tobě tvé další zájmy. Ty, s typicky ženským povoláním, jsi nadšená motorkářka. Sama jezdíš na silné motorce a jezdíš i na velké jízdy s dalšími kamarády. Jak to, že zrovna kadeřnice to tak má? Načeše si hlavu, nasadí na ni helmu a vyrazí na jednopový výlet? Určitě stříháš i své motocyklové kolegy.

To je pravda, vždycky na to dojde. Stříhám, když je co stříhat, a nějaké vlasy na hlavě najdu. Nůžky беру opravdu s sebou, protože kamarádi stříhání vyžadují, ale přiznám se, že radši pracuju u sebe, ne na cestách.

Jaké máš plány do budoucna? Kromě toho, že provozuješ salon v Budějovicích, kde máš kromě kadeřnictví i kosmetiku, pedikúru, manikúru a masáže.

V Budějovicích pracuju já a ještě jedna kadeřnice, pedikúru a masáže obstarají další dvě děvčata, já to celé zastřešuju. Mám kolem sebe kolegyně i klienty, je to rušné a je to fajn. Tady na Hluboké si ale držím jen malou místnost na sídlišti pod Panoramou, abych mohla stříhat sousedky a kamarádky, všechny to mají na dosah. Tady jsem sama a sama tady chci být.

A do budoucna? Mít kadeřnický salon společně s dcerou, to by se mi líbilo. Až vystuduje, těšilo by mě mít ji ze začátku vedle sebe, může ode mě něco odkoukat, než by se osamostatnila.

Jaké máš zákazníky?

Je mi jedno, kdo přijde. Nemám ráda akorát arogantní lidi, ale ti mi sem ani nechodí. Chodí mi sem normální ženy a jsem za ně vděčná. Mladé, starší, i babičky, mám jich pár i přes devadesát let. Děti, muži. Složení přípravků, které používám, samozřejmě řeším. Jdu zlatou střední cestou. Aby to nebyly věci příliš levné a nekvalitní, ale ani předražené. Beru to ze svého pohledu, já bych si taky nemohla dovolit salón, kde mi udělají hlavu za dva tisíce.

Jde nejen o to, abyste byla s prací své kadeřnice spokojená, ale aby si klientka u celé procedury příjemně odpočinula. Ve chvíli, kdy si najdete holičku, kosmetičku či pedikérku takovou, která vám vyhovuje, spoléháte na její umění a svěříte se jí bez obav do rukou, je už jen krůček k tomu, abyste si zavřela oči a v polospánku se nechala hýčkat. Je to vztah, je to důvěra, to bylo a bude vždycky, že holič je napůl psycholog. Možná pomáháte i tím, že vyslechnete spoustu příběhů a starostí, ale necháte si je pro sebe. A o tom to je.

Mezi zákazníky mám i muže, a to nejen na stříhání vlasů. Dneska je třeba v módě, aby muži, co mají nějaký druh vousu, ho chodili upravovat také k odborníkům. Pár už mě požádalo, zkusila jsem a jsou spokojeni. Dělam věci spíš instinktivně a funguje to. Takže zastříhnu a dávám tvar vousům vousatých pánů, šampónuju a a přidám olejček – a spokojenost. Dneska se nosí různé tvary vousů a je to docela

zábavná disciplína. Možná nemám tolik druhů nůžiček, které vybalí na pány v barbershopech, ale zase pánům tolik neoholím penženku.

S břitvou nepracuji, i když jsme se to samozřejmě učili. Ale dneska už jsou dokonalé elektrické mašinky. Nicméně se přiznám, že miluju retro záležitosti a povedlo se mi koupit od jedné paní celou sadu břitev ještě v klasickém koženém pouzdře, a je u toho samozřejmě i ten kožený pás, přes který se břitvy ostřily. Můj pradědeček byl dámský i pánský kadeřník. Bohužel jsem ho už nezažila, ale máme po něm třeba ruční mašinku na stříhání vlasů... pro holiče to musela být těžká celodenní práce stříhat všechno ručně.

Kadeřnictví a podobná opečovávací řemesla jsou povolání, která by měl člověk dělat s radostí a chutí.

Nemám ráda, když jdou holky na kadeřnici proto, že neví, kam by jinam šly. Je to práce, na které totiž snadno poznáte, jestli ji děláte s láskou nebo ne.

*Terezie Laurová
604 704 603, salon Complete*

Dobrá kadeřnice zkrátka rozdává radost, a zákazníci si tu radost odnesou s sebou. Anebo se stane i to, že tu radost nechají u Terezy v salonu a ona ji pak pošle dál. Jako jeden z mužů, který dlouhá léta nosil dlouhé vlasy. Nechal se inspirovat. Tereza ho ostříhala. Kvalitní pánské vlasy, které nejsou poničeny chemickými úpravami vlasů, jako bývají ty dámské, se líp zpracovávají. Tereza je poslala tam, kde z nich udělají paruku pro onkologické pacienty. Krásné rozhodnutí pro darování sebevědomí někomu, kdo ho v tu chvíli opravdu hodně potřebuje, viďte?

Za okny je tma a Tereza dokouzila na hlavě nádherný účes, který z moderní ženy udělal dámu z 30. let.

Na řadu přichází lesklý satén a síťovaný závojiček. To jsou ostré zbraně žen let třicátých, kterým neodolal ani Oldřich Nový. *Zavřete oči, odcházím...*

Ale není proč odolávat. Až budete chtít být princeznou, nevěstou nebo dámou, či vlasatou kráskou, zavolejte Tereze. Bude vědět, jak na to.

Foto: Adam Růžicka

Klub dam a šperkařský večer

Ženy a šperky? Radost a potěšení. Díky Michaela a Blance se během šperkového večera v restauraci Solidní šance potěšilo mnoho paní a dívek. Nakonec se vyfotografoval se svými novými šperky čerstvě ozdobený výběr krásných dam. Výtvarnice Zdena Erbenová potěšila více než kopu dam – což je neuvěřitelných 60! Všechny měly radost. Krásné ženy, krásné šperky... úžasná atmosféra.

Je krásné být ženou a vybírat si vlastní šperk ke své osobnosti. Za vším bylo hodně práce, která není vidět. Díky za ni. Myslím, že večer byl skutečně kouzelný. Byla to solidní šance si to prožít... to je jeden z ohlasů jedné z mnoha spokojených návštěvnic. Stojí za to podívat se na webové stránky: www.zdenae.cz

Foto: archiv klubu

Před 80. lety zemřel Karel Čapek – vzpomínka na velkého spisovatele

Karel Čapek – Citáty

- „Člověk by měl o všem vědět něco a o něčem všechno.“
- „Jsme dva, dva na všechno, na lásku, život, na boj i bolest, na hodiny štěstí. Dva na výhry i prohry, na život a na smrt – DVA!“
- „Představte si to ticho, kdyby lidé říkali jen to, co vědí.“
- „Láska v manželství a rodičovství je teprve láskou v její celistvosti.“
- „Muž snese ledacos těžkého, jenom ne pláč ženy, který sám zavinil.“
- „Pravá láska je stav, ve kterém člověk cítí osudovou potřebu být neustále s milovanou bytostí.“
- „Kniha je nejmocnější zbraní národa. Národ, který si váží knih, váží si zároveň své duchovní nezávislosti a neztratí ji, dokud bude mít svou literaturu.“
- „Válka je hrozná, nepřipustná, ale ještě hroznější a nepřipustnější je otroctví.“
- „Jsem slabý člověk, ale v mé slabosti je má síla; můj smutek mne nebolí, má osamělost, to bude zároveň mé přemýšlení; mé odříkání, to bude zároveň má čistota.“
- „Bože, jak jednoduchý recept na šťastný život – to, co děláme, dělat z lásky k věci.“
- „Kritizovat – to znamená usvědčit autora, že to nedělá tak, jak bych to dělal já, kdybych to uměl.“
- „Řeč je duše a vědomí národa.“
- „Ano, mnoho se změnilo, ale lidé zůstávají stejní, jenomže teď víme líp, kdo je kdo. Kdo je slušný, byl slušný vždycky, kdo byl věrný, je věrný i teď. Kdo se točí s větrem, točil se s větrem i dřív, kdo myslí, že teď přišla jeho chvíle, myslel vždycky jen na sebe. Nikdo se nestává přeběhlíkem, kdo jím nebyl vždycky, kdo mění víru, nemá žádnou... Národ nepředěláš, ledaže bys měl na to staletí, jenom davy můžeš vést

dnes tak a zítra tak. Kdo nenávidí, měl v sobě tu nenávist vždycky, kde by se v něm tak najednou vzala! Kdo sloužil, bude sloužit dál, kdo chtěl dobré, bude zase chtít dobré. Ani vůle se nemění. Nedívej se do tváře, která se změnila, nikdo se nestane krásnějším tím, že změnil tvář. Tvrdá zkouška je i tvrdé poznání. Budoucí foliant našich dějin o této době bude mít jeden podtitul: Kdo byl kdo. I dobrá paměť patří k těm stálým věcem, jichž je a bude třeba.“

- „Vážnou příčinou, proč člověk ztrácí důvěru v sebe, je ztráta pocitu, že je milován.“
- „Nastala na světě neomezená hojnost všeho, čeho je lidem třeba. Všeho je však lidem třeba, jenom ne neomezené hojnosti.“
- „Člověk se nikdy nezbaví toho, o čem mlčí.“
- „Neúspěch: nevyužit příležitost. Úspěch: zneužit příležitost.“
- „Čas je největší síla života.“
- „Jak člověk jednou začne... – totiž začít nemusí, ale dodělat musí!“
- „Zkušenost je dobrá škola, ale školné je příliš drahé.“
- „Jestliže někdo v životě poznal i sto žen, vůbec nemusel poznat lásku.“
- „Veliká láska? Já myslím, že to je, když dva lidé se dovedou snášet po celý život, oddaně a věrně.“
- „Republika, která dala hlasovací právo analfabetům a tetkám, si nemůže dovolit luxus "kulturního boje".“
- „Jen malí lidé se perou o prestiž, velcí ji mají.“
- „Řeč je sama duše a kultura národa. Zdokonaluje-li se národ, musí se zdokonalovat i jazyk; neboť je živý a vyvíjí se s námi všemi, stále nesen výškou duševního napětí národního.“
- „Civilizace není přece jen nic víc nežli fasáda, která jakžtakž maskuje starou divočinu života.“

- „Chtěl bych jednou v životě napsat knihu, která by byla tak dobrá a silná, že by upoutala i člověka stíženého zánětem okostice.“
- „Člověk musí jet daleko, hrozně daleko, aby se dostal co nejbliž k domovu.“
- „Mladá generace má pocit, že s ní přichází lepší svět. Stará garda má pocit, že s ní ten lepší svět odchází.“
- „Říkáme láska, ale on je to celý zástup citů, ani je v tom houfu nemůžeme rozeznat.“
- „Je to tak: čím horší neřád, tím víc se má k světu.“ (kniha Zahradníkův rok)
- „Obdržel jsem život jako osobní statek. Ale těch věřitelů!“
- „Humor je jisté vidění světa, je to umění vidět svět.“
- „Člověk, který se bojí být směšný, nemůže být nikdy až do poslední nitky veselý.“
- „Mají-li se volnost a láska vylučovat, volím volnost. Raději černá křídla než růžová pouta.“
- „Koruna je symbol království, protože lidé mohli spíše poznat krále podle koruny nežli podle moudrosti.“ „Hladoví nechťji vládnout, nýbrž jíst...“
- „Svět bude zlej, pokud nezačnou lidi věřit v lidi.“
- „Z dvou různých názorů vítězí vždy spíš ten hlučnější.“
- „Devatenácté století vynalezlo něco nespoutanějšího než páru a elektřinu, totiž dějiny.“
- „Dík úsilí státníků byla zachována světová nejistota.“
- „Anekdota nevyrůstá na tvrdém dřevě života, nýbrž bují na jiné anekdotě, proto anekdoty často kolují v celých trsech nebo shlucích.“
- „Starý zákon má pravdu: někdy padají hradby pouhým křikem. Ale pouhým křikem se nedá postavit nic.“
- „Učitel má být v některém koutě své duše věčným chlapcem, solidárním s tím mládím, které je mu svěřeno, ale takovým věčným dítětem má být i každý otec a matka.“
- „Radost květin za oknem... Není to jenom radost z té krásy a něžnosti, ale taky radost z úspěchu při pěstování.“
- „Spánek je nesmírně milosrdný: odpouští nám i našim viníkům.“
- „Vzdělání je to, co nám zůstane, když zapomeneme všechno, co jsme se naučili ve škole.“
- „Strach je nemoc špatného svědomí.“
- „Je potřeba jisté lenosti k plnému ocenění života. Člověk, který tuze spěchá, dojde jistě k cíli, ale jen za tu cenu, že se nepodíval na tisíce věcí, které cestou minul.“
- „Jednou z největších civilizačních pohrom je učený hlupák.“
- „To nejkrásnější na světě nejsou věci, nýbrž chvíle, okamžiky, nezachytitelné vteřiny.“
- „Nejjednodušší a nejtěžší je říkat čistou pravdu.“
- „Člověk je naskrz prolhaná potvora.“
- „Zvykne-li si člověk bavit se náhražkami života, ztrácí schopnost bavit se životem samým.“
- „Pesimismus je jisté pozitivství; je to prostředek, jak se radovati ze špatného stavu věcí.“
- „Buď požehnáno počasí, neboť je společnou věcí lidí, kteří si nemají co říci.“
- „Mládí se obvykle rozhlíží jako nepřítel – z čeho pak by udělalo kůlničku na dříví.“
- „Jediná dokonalost, které moderní civilizace dosahuje, je mechanická; stroje jsou nádherné a bezvadné, ale život, který jim slouží nebo je jimi obsluhován, není nádherný ani lesklý ani dokonalejší ani sličnější.“
- „Humor je vždycky trochu obrana proti osudu, víc psiny se rodí z nespokojenosti než z blahého a spokojeného ducha.“
- „Ze dvou mínění vítězí vždy to hlučnější.“
- „Byly mé lásky, mé zkušenosti, mé názory, kdeco bylo mé. Teprve později člověk vidí, že to všechno nebylo tak tuze jeho a jenom jeho, že to jsou věci obecné, kterými mu bylo projít, zatímco si myslel, že je objevuje.“
- „Není horší propagandy než ta, která se vnučuje.“
- „Nemysli si pořád, že musíš všechno prožít, stačí jen pozorovat a to bez

klidu nejde. Největší milostí pro nás, kteří to potřebujeme, je umění dívat se a vidět.“

- „O vůli národa mluví obyčejně ti, kdo národu poroučejí.“
- „Nepřítel se pokoušel zákeřně střílet na naše letadla, pokojně shazující bomby na jeho města.“
- „Opravdovým zdrojem poznání je omyl.“
- „Děsím se davu, je nejkrutější a nejhloupější ze všech přírodních živlů.“
- „Ženy se nevystrojují pro úžas a obdiv nás mužů, nýbrž pro úžas a podiv žen.“
- „Jsou lidé, kteří nemají vůbec žádného koníčka, ale takové osoby jsou zvláštní hříčkou přírody – tak jako leváci, svatí, vegetariáni a jiné výjimečné zjevy. Normální člověk se však obyčejně vyživuje jistým víceméně tichým šílenstvím, kterému se říká koníček.“
- „Poznat nesmírnou složitost skutečnosti, to je pro mne věc úcty k životu, která stupňuje v úžas.“
- „Nemůže se o nás sice říkat, že náruživě uctíváme stát; ale přesto jsme fanatičtí etatisti; všechno čekáme jen od státu, všechno mu ukládáme a div se nedomáháme toho, aby nás přišel podrbat soudní sluha, kousne-li nás blecha. Jeden z našich národních rysů je silná nechuť k úřadům, ale stejně výrazným rysem naší národní povahy je mystická důvěra, že úřady se mají o všechno postarat a mají k tomu plno prostředků.“
- „Člověk ještě není dost dokonalý ani dost slušný, aby měl právo žít na něčem tak krásném, jako je země.“
- „Když nemám co dělat, pracuji.“
- „Každé skutečné dobrodružství vzniká nárazem fantazie na skutečnost.“
- „Člověk ani neví, kolika lidem ublížil.“
- „Osud má mánii opakovat se.“
- „Když máte nejvíc práce, dostanete sedm návštěv, jednu po druhé.“
- „Humor je sůl země a kdo je jím dobře prosolen, uchová se dlouho čerstvý.“
- „Chceš-li to dotáhnout vysoko, neklad otázky a nedávej najevo, jak jsi chytrý.“
- „Ženské slzy jsou nejmocnější vodní energií na světě.“
- „Lidstvo si občas dovolí propadnout pustotě nenávisti, jako by si na sebe muselo uplést bič, počítá vždycky jen s ranami, které rozdá, ale ne už s těmi, které utrhá. Krátkozrakost vášní je, myslím, ztráta inteligence.“
- „Pravda je víc než moc, proto je trvalá.“
- „Žijeme v nadprodukcí poznatků, které už nemůžeme zkonzumovat.“
- „Nezáleželo na tom, že vůl je vůl, chyba je, dělá-li se z něho lev.“
- „V kolika věcech se díváme, kam vlaje kouř, místo abychom se dívali, odkud vítr vane.“
- „Všichni rádi stárneme, když je nám osmnáct.“
- „Zrcadlo: "Člověk je jen má představa".“
- „Právím, že je špatným novinářem a špatným spisovatelem novin, kdo uzavírá sebe sama v jakousi uzoučkou duchovní specializaci. Být v novinách a psát pro noviny, to znamená mít především vztah ke všemu, co jest, nalézt živý, přímý, demokratický zájem o celou skutečnost bez intelektuálního fouňovství.“
- „Otázka zní: Je a bylo kdy vůbec lidstvo schopno štěstí? Člověk jistě, jako každý živoucí tvor, ale lidstvo nikoli. Celé neštěstí člověka spočívá v tom, že byl nucen stát se lidstvem, nebo se jím stal příliš pozdě, kdy byl už nenapravitelně diferencován v národy, rasy, víry, stavy a třídy, v bohaté a chudé, ve vzdělané a nevzdělané, v panující a porobené.“
- „Víte, kdo je nejbohatší? To se rozumí, že milenci; ne však pro různé duševní poklady a državy, nýbrž pro celou spoustu hmotných věcí, které si beztržně přisvojují. „Pamatuješ se, Pepo, na tu naši lavičku? Víš tam v našem lese, co jsme tenkrát šli?“ Těm nestydům stačí, aby tamtudy jednou šli, a už je to jejich!“
- „Příroda kolem mne opsala kruh, který nemohu překročit. Sedím v něm a učím se milovat život aspoň pro jiné, když ne pro sebe.“
- „Kdyby soudcové všechno, ale naprosto všechno věděli, nemohli by také soudit; jen by všemu rozuměli, až by je z toho srdce bolelo.“
- „Není zlých pravd. Jsou jen zlé skutečnosti.“

- „Anekdoty nemají autora, nýbrž vypravěče.“
- „Hledat a najít, to je to největší napětí a uspokojení, které může člověku život poskytnout. Každý člověk by měl něco hledat. Když ne známky, tedy pravdu nebo zlaté kapradí nebo aspoň kamenné šípy a popelnice.“
- „Hrst elementárních znalostí a rozumná životní etika, podávaná slovem i příkladem, to je vše, čeho lze žádat na škole; a přidá-li se k tomu ještě zdraví a radost, zaplatí pánbůh: je toho dost pro největší pýchu vychovatelů.“
- „Kompromis je zející rozdíl mezi zásadou a praxí.“
- „Být mladý umí každé tele. Ale umět stárnout, to je kumšt.“
- „Kompromis neznamena učinít tolik, co mohu, nýbrž učinít co možná méně, než bych mohl. Kompromis znamená, že to mohlo dopadnout ještě všelijak jinak. Kompromis není přesná výslednice sil; kompromis není "zlatý střed", neboť pohybuje se v širokém poli možností.“
- „Jedno z největších neštěstí civilizace: hlupák - vzdělanec.“
- „Zvláštní, jak se z velkých slov dají udělat velké myšlenky.“
- „Člověk se prý stal člověkem, když začal mluvit; ale jakmile začal mluvit, udělal druhého dne vtip: našel s úžasem, že se slovy možno si hrát. (...) Dávny člověk žasl nad kejklířstvím slov, jimiž je možno obracet vše naruby; toho překvapení se ovšem nezbavil ani nenasytil dodneška.“
- „Umění je více nepokoj než jistota: vždycky je v něm veliká složka touhy.“
- „V parlamentu nemluvíte za nás, jen se o nás dohadujete.“
- „Doby se mění, ale mládí se vždycky musí nějak honosit a nadýmat, třeba to bylo v každé generaci něčím opačným.“
- „Politická strana je organizace pudu hromadnosti, jenž je prastarým pudem mužským; proto je zcela přirozeno, že ženy vstupují nesrovnatelně méně do politických stran než muži. Politická strana je význačně mužský útvar; politika stranictví je mužská politika.“
- „Miluje-li člověk příliš, mylí se velmi těžce. Pohrdá-li sebou, mylí se dvojnásob.“
- „Statečnost intelektu, to nejsou vážné názory, to je odvaha pořád myslet.“
- „Každý trpěný nebo zakrývaný zlořád je cosi jako kapitálek ukládaný ve prospěch příštích politických dobrodruhů a šarlatánů... "Politická nutnost" říká se věcem, které nejsou jaksí docela v pořádku, ale o kterých to nechceme říci.“
- „Jen poezie má výsadu, že cokoliv vidí, vidí to poprvé a cokoliv vyslovuje, říká to prvně – co svět světem stojí.“
- „Nebe nade mnou je bezhvězdné a nemá bohů. Jsem člověk a bojím se sebe a o sebe.“
- „Krev lidí je velmi laciná pro jejich vůdce.“
- „První požadavek společenské výchovy je umět zakrýt svou hloupost.“
- „Boj stvořila příroda, nenávist vynášel člověk.“
- „Jistě, je třeba začít sebou samým – ale je také třeba u sebe neskončit.“
- „Neumíš-li být silná jako dub, buď silná jako jalovec nebo houževnatá mateřídouška. Ta, co bez reptání přijímá žár a sucho, zimu, plodnost i zranění.“
- „Láska je cit nevýslovný a matoucí.“
- „Šikovní lidé vnášejí do našeho světa hrdinou představu neomezených možností. Vrtáci však přinášejí a udržují celou epickou a přímo pohádkovou představu neomezených potíží, příhod, překážek a odporů.“
- „I na spaleništi si někdo ohřívá svou polévku.“
- „Mnoho dá člověku svět, ale když chce člověk něco dát světu, musí sedět na svém malém poli jako nádeník.“
- „Zjednodušte některým lidem slovník a nebudou mít co říct...“
- „Příroda je dílo vesmíru, umění však dílem člověka.“
- „Lenošit je opomenout dělat něco, co by člověk dělat měl, a místo toho chtít si hovět. Zahálet, to je nedělat vůbec nic, a přitom vůbec nic nechít.“
- „Život je vinen tím, že příliš záhy odnímá všechny ideje a iluze.“
- „Bláznovství je tragické a sluší se je chápat. Hloupost se nemá chápat, nýbrž vyvracet.“
- „Program je možnost dělat pitomosti cílevědomě.“
- „Každý zázrak se musí vysvětlit – jinak je nesnesitelný.“
- „Míval jsem kdysi přání, abych během života ochutnal všechna vína, co jich zde roste, tak jako jsem si přál poznat všechny země, co jich ve světě

naděláno. Ani jedno, ani druhé přání se mi dosud ovšem nesplnilo, ale od té doby, co jsem poznal odbornou terminologii znaků vína, mívám pokušení vymýšlet dokonce nové druhy vín.“

- „Člověk se rodí jen jednou, aby se pak ještě rodil zvolna, dobýváje sebe sama klikatě i v prudkých nárazech, pokud mu zbývají čerstvé a nenasyčené smysly a duše potřebná k růstu.“
- „Muž je člověk davu, zástup žen je vždy poněkud komický. Žena velmi ztrácí, existuje-li hromadně.“
- „Fantazie, to není představovat si, co věci nejsou, ale udělat něco, co by mohly být.“
- „Tam, kde přestává být láska dobrodružstvím, stává se trápením.“
- „Zásady jsou sice krásná věc, ale musí se z nich slevit, aby se našel střed mezi různorodými zájmy.“
- „Anonym: Člověk, který má svou čest. Pod svým jménem bych to nepsal.“
- „Každá dokonalá báseň je jedno velké vítězství, každá sladká sloka je celé království míru.“
- „Štěstí nepochází z velikosti života, ale z jeho malých a osvěžujících věcí, které se musí pěstovat a vyhledávat... Ostatně - štěstí nemusí být ničím veselým a blaženým, jsem si skoro jist, že štěstí mohou být velká a tragická jako umělecká díla.“
- „Klasická literatura je ta literatura, od které už nečekáme, že nám bude povídat něco nového. Proto si ji tak vysoce vážíme, a proto ji také nečteme.“
- „Smlouvy jsou k tomu, aby je plnil slabší.“
- „Já to nedělám pro sebe, ale pro peníze.“
- „Jen dolů, dolů zpět, toť meta vytoužená: svět chce být polosvět, žena – být položena –“
- „Žádná diplomacie a žádný spolek národů není tak univerzální jako literatura; ale lidé jí nepřikládají dost váhy, to je to; proto se mohou pořád ještě nenávidět nebo si být cizí.“
- „Tak se zdá, že jsme více ovládáni slovy, než jimi vládneme sami.“
- „Tisíciletá minulost protéká každým: děláme něco velkolepě starého a historického, když mluvíme česky.“ „Nevěř tomu, čemu nerozumíš, ale nezavrhuji, cos neprozkoumal.“
- „Rozum člověk nosí pořád s sebou jako kluk kudlu a zkouší jej, kde může, stejně jako kluk kudlu.“
- „Co nemůžeš udělat sám, pokaž to aspoň tomu druhému.“
- „Nemysli na sebe, když píšeš, myslí na dojem krásy a okouzlení a skutečnosti, který máš vyvolat.“
- „Člověk se víc stydí za svou pitomost, než za své hříchy.“
- „Není pravda, že ženy porušují tajemství, nýbrž pravdou jest, že je odevzdávají neporušeně dál, nechávající mu pel a krásu jeho tajnosti.“
- „Čas je strašně relativní pojem.“
- „Mezi tím, co chceme a co musíme, se utváří celý náš život.“
- „Pornografie je literární prostituce: neslouží jenom k ukojení, nýbrž k znehodnocení erotismu.“
- „Člověk přestával být pouhým lovcem tehdy, když se zrodili jedinci, kteří byli velmi špatnými lovci. Kdyby všichni lidé uměli šít boty, nebylo by ševců. Kdyby nebylo nás nemehlu, nebylo by ani Edisona.“
- „Zahrádka není nikdy hotová. V tom směru je zahrádka podobná lidskému světu a všemu lidskému podnikání.“
- „Humor je solí země. Kdo je jím dobře prosolený, vydrží dlouho čerstvý.“
- „Humor je nejdemokratičtější z lidských zvyků.“
- „Lidská povaha je plná rozporů.“
- „Svoboda slova je pěkná věc; mň pěkné je, že přitom je – mimochodem ovšem – také svoboda žvanění a drzostí.“
- „Žena pojímá celkem politiku stejně konkrétně jako věci života; muž pokud nevytlouká z politiky přímo zisk, je s to pojímat ji s dogmatickým fanatismem jako nějakou teologickou otázku.“
- „Popisovat, to není nic, duch díla se musí vyhnout všem zbytečným slovům.“
- „Politika stran nebude nikdy politika žen; ženy těžko získáte řečneme pro ideu volného obchodu, ale získáte je pro ideu lacinějšího chleba.“
- „Žena mluví raději o lidech, muž mluví raději o světě a člověčenství.“

- „Člověk musí mít v sobě kus krystalu, něco hladkého a čistého a tvrdého, co se s ničím nemísí a po čem musí všechno sklouznout. Hlavně umělec to musí mít, aby mohl usilovat o dokonalost.“
- „Humor je záležitost převážně mužská. Muži se daleko ochotněji nežli ženy snižují k oné komické činnosti, které se říká legrace, špás, taškárství, junda, konina nebo sranda.“
- „Móda a paráda je ženská záležitost v hrubém a doslovném smyslu slova: odehrává se jen mezi ženskými.“
- „Království lhářství není tam, kde se lže, ale kde se lhářství akceptuje.“
- „Bída není instituce nebo třída, nýbrž neštěstí...“
- „Loajálnost se nezačíná poměrem k státu, nýbrž poměrem k člověku; to je sám základ vši politiky a důležitější vyhlášení lidských práv než sebelepší ústava.“
- „Muž je nejvíc doma ve svém díle.“
- „Slovo „já“ je zároveň svědomí i slovo činu.“
- „Anekdota a vtíp je náhlé vybití. Přímo humorné vybití. Je to odbyto jedním rázem a konec.“
- „Budiž poznamenáno, že každý děj je nevyhnutelně fantastický. Neboť každý děj vzniká nárazem fantazie na skutečnost, je jejím důsledkem. Jsou lidé, kteří nedovedou vyslovit slovo „fantazie“ než s příděchem politování. Nuže, tito lidé to mohou přivést do páté nebo i do čtvrté hodnostní třídy, ale nepřivedou to ani k jednomu jedinému dobrodružství.“
- „Hřích je jistý špatný stav duše, kdežto zločin je jistý špatný průběh věci. Jsou těžké hříchy, jež nejsou těžkými zločiny, a naopak.“
- „Všichni vladaři světa se nejvíc děsí toho, že by to měli zkusit jinak, neslýchaně a obráceně; nic není konzervativnější než lidské vládnutí.“
- „Vede-li inženýr dráhu, nevede ji přes vrchol hory, nýbrž oklikou po jejím úpatí. Tato oklika není kompromis mezi přímostí tratě a výškou hory, je to prostě velmi přesné počítání se skutečnými fakty. V politice se však nepracuje inženýrsky: udělá se projekt a čeká se, s jakými překážkami se setká, a teprve potom se handluje o nějakou tu okliku. Řeší-li se všechno kompromisem, znamená to, že nejsou předem váženy okolnosti, s nimiž

bude nutno dále prakticky počítat: tomu se ovšem říká fušerská práce.“

- „Hojnost je chaos, a chaos je cosi jako nepřičetnost nebo opilství.“
- „Lidi mají nejdřív věřit v lidi, a to ostatní se už najde.“
- „... historii nedělají veliké sny, ale maličké potřeby všech počestných, mírně zlodějských a sobeckých lidiček, id est všech vůbec. Všecky myšlenky, lásky, plány, heroismy, všecky ty vzdušné věci se hodí leda k tomu, aby se tím dal člověk vycpat pro muzeum Vesmíru s nápisem Ejhle Člověk. Punktum.“
- „Oděv je jenom soubor kapes, jež slouží k uchování čtyř nebo pěti hlavních věcí života.“
- „Člověče, žádní čerti nejsou. A kdyby byli, museli by vypadat jak Evropani.“
- „Člověk, který píše do novin, pro novinový papír, upíraje oči na lidi, pro něž píše, nemá pocit, že plní nějaký velejemný úkol, hodný ručního papíru a omezené tiráže, připadá si spíš jako dělník, ale ujišťuji vás, že to naprosto není pocit ponižující.“
- „Vtíp je útok a obrana; je to projev převahy i zbraň slabšího.“
- „Ve většině případů se člověk stává novinářem následkem svedení; nevím o nikom, kdo by od dětství horoval jen o tom, že jednou bude žurnalistou.“
- „Rozhodně je nutno trochu osvobodit ženu. Co s ní potom budeme dělat je ovšem jiná otázka.“
- „Papuče: Já nešťastná! Být pořád pohromadě s tou druhou, s tou rajdou, s tou hloupou bačkorou! Nebýt jí, mohla bych dostat do páru něco lepšího.“
- „Premiéra je nejhorší představení. Proto o ní kritici píší.“
- „Milá paní, ono se moc málo krade z lásky; většinou to je pro peníze.“
- „Každý to myslí náramně dobře s lidstvem, ale s jedním každým člověkem, to ne. Tebe zabiju, ale lidstvo spasím.“
- „Humor je produkt sociální; individualismus je schopen nejvýš jen ironie
- „Víte, lidé mají tu trpělivost hledat v písku diamanty nebo perly v moři; ale aby hledali v lidech vzácné a podivné dary od pánaboha, aby nepřišli nazmar, to je ani nenapadne. A to je veliká chyba.“

Zdroj: <https://citaty.net/autori/karel-capek/>

Modlitba za pravdu

Bože, který jsi stvořil národy a všem jsi vdechl touhu žít ve cti, zbav dnešní svět toho nejhoršího: lži. Lži, která podpírá a připravuje násilí a učí lidi nenávidět se navzájem. Lži, která otravuje národy a vykopává mezi nimi propasti, jež snad ani desítky let nevyrovnejí.

Bože, jak bude vypadat, jak se bude vyvíjet Evropa oblužená tolika nenávisťnými zeměmi! Jak bude možné soužití mezi lidmi a národy, je-li mezi ně vrženo tolik urážek, tolik opovržení a vzteků! Copak si snad někdo představuje, že tento stav ducha má a může trvat bez konce? Copak si věčně má soused ošklivět souseda a čekat jen na příležitost, aby mu zasadil mstivou a úkladnou ránu? I po válce si mohou národy podat ruce; mohou si sebe rytířsky vážit a navázat vztahy důvěry. Ale na bojišti lži nebude navěky důvěry ani cti; každá lež zajde, ale zůstane po ní nenávist a opovržení; tělo se zahojí dřív než duše. Bože, jak hrozně je zraňována duše tohoto národa, jak tohle se má jednou zahojit nebo odpustit! Copak se toho nezhrozí národové, jaký nenávisťný, navěky zlý a nepřátelský svět se takto buduje? Nemá snad nikdy být mír nebo aspoň oddech v křečovitém smrtelném nenávidění?

Bože, vrať světu pravdu! Bude to víc než smlouva míru, bude to cennější než každé spojenectví. Nikdo, žádný národ, žádný stát si nebudiž jist, pokud mohou být lidské vztahy kdykoli korumpovány nástroji lži. Nebude jistoty, nebude smluv, nebude ničeho platného a bezpečného, pokud vědomí kteréhokoliv národa bude zkřivováno záměrnou lží. Za každou lži jde úklad a násilí; každá lež je útok na bezpečí světa. Nikdo nebude žít v míru ani za nejsilnější hradbou z oceli a betonu; okřídlená lež se vysměje všem vašim pevnostem.

Zbavit svět lži je víc než odzbrojení. Jaké to bylo divné jasnozření, když náš Masaryk vepsal do našeho státního znaku slova Pravda vítězí. Jako by tušil, že jednou lež podnikne generální útok na náš stát a národ, a už předemrazil heslo pro toto utkání. S tím heslem můžeme jít do boje; ale jenom s tím heslem může jít celý svět do míru. Neboť jenom bez lži se mohou lidé a národy porozumět, ať mluví jazykem kterýmkoliv.

Bože, vrať světu pravdu!

Lidové noviny, 25. 9. 1938

Karel Čapek

Narodil se 9. ledna 1890 a zemřel 25. prosince roku 1938.

Právě před 80 lety, v uplynulém měsíci prosinci, na první svátek vánoční, v soumravné atmosféře roku 1938, zemřel spisovatel a novinář Karel Čapek. Ačkoliv dlouhodobě trpěl zdravotními neduhy, historici se shodují, že k jeho smrti fatálně přispělo nejen trauma z mnichovské dohody, ale také vlna nenávisti, které symbol české kultury čelil kvůli svým politickým názorům. Články, které ho označovaly za nepřítele národa, doprovázely anonymní výhrůžky nebo vytlučená okna v jeho vile.

Češi prošli po mnichovském verdiktu hlubokým otřesem. Přestože zemi byla připravena bránit milionová armáda, stát nakonec padl bez boje a lidé začali zuřivě hledat viníky. A za ty, kdo „mohli“ za národní tragédii, označili nejen představitele prvorepublikové politiky, ale přímo masarykovské ideály humanitní a parlamentní demokracie. Protože Tomáš Garrigue Masaryk byl již po smrti a další symbol padlé demokracie, prezident Edvard Beneš, už pár dní po Mnichovu abdikoval a koncem října odcestoval ze země, stal se hlavním terčem útoků právě Čapek, který se vždy výrazně politicky angažoval a byl považován za Masarykova neoficiálního mluvčího.

„Do značné míry předpověděl svou smrt v postavě doktora Galena, kterého rozšlape nenávisťný dav. Také Čapek, tento ušlechtilý džentlmen, byl do značné míry ušlapán onou spodinou, která je bohužel také trvalou částí našeho národa, který se tak rád nazývá národem holubičím. Lék Čapkova díla měl být právě tak rozšlapán, jako ten kufřík s léky doktora Galena. Dvě totalitní diktatury se o to velmi snažily, a přesto jeho dílo zůstává živé; ten lék, který nám nabídl, je stále zde – také díky jeho vdově a všem, kdo se starali o jeho dílo,“ řekl o Čapkovi Mons. Prof. PhDr. Tomáš Halík, ThD. Právě jeho otec, literární historik Miroslav Halík, se stal roku 1939 editorem Čapkova rozsáhlého díla.

Karel Čapek, spisovatel a filozof, bytostný obhájce demokracie a humanismu. Jeho díla si váží celý svět a mnozí je vnímají jako nesmrtelné, vždy přítomné. Doufám, že i vy si občas nějakou jeho knihu znovu přečtete, abyste se nadechli výsostného umění psát a sdělovat ty obyčejné i ty filosofické životní pravdy prostým a jasným jazykem. Čapek napsal krásně a zábavně detektivní historiky inspirované skutečnými případy, ale to, co čtenáře už několik generací při čtení těchto příběhů baví, je nádherná kultivovaná a hravá Čapkova čeština a nadhled a humor s jakým o „zločinných“ lidičkách píše.

Rodák z Malých Svatoňovic na Trutnovsku vyrůstal v rodině lékaře a mlynářské dcery jako nejmladší ze tří sourozenců. Studoval v Hradci Králové, Brně, Praze, ale také v Berlíně a v Paříži. V roce 1915 úspěšně

promoval na filozofické fakultě. V roce 1917 nastoupil do novin, nejprve do Národních listů a roku 1921 do Lidových novin, v nichž zůstal až do smrti. Do literatury vstoupil společně se svým bratrem, výtvarníkem Josefem. Čapek byl opakovaně navržen na Nobelovu cenu za literaturu.

Ve 20. a 30. letech minulého století prakticky ve všech novinách zaujímaly kromě úvodníku nebo sloupku své pevné místo i další drobné prozaické útvary: črty, aforismy, krátké povídky. Největší oblíbenost se těšily lokálky a soudničky. Jejich autoři nebyli žádní druhořadí pisálkové. Dokazuje to hlavně zlatá éra Lidových novin, kde tenkrát působili Eduard Bass, František Němec, Rudolf Těsnohlídek, oba Čapkové, Jiří Mahen, Edvard Valenta, Karel Poláček a další spisovatelé. Životnost jejich příspěvků nekončila splněním jepičí role v tisku. Mnohé z nich vycházely později v různých knižních souborech.

Přečtete-li si citáty z jeho díla, nebo jakoukoli Čapkovu knihu dnes, je to stejné, jako by byly psány pro naši dobu. Čapek si uvědomoval, že demokracie stojí především na mravních hodnotách, a ne na politickém soupeření. S politiky žil a stýkal se s nimi, po roce 1918 byl spolu s Masarykem nedílnou součástí budování první republiky.

Čím může být Karel Čapek nám všem příkladem? Vším. Celým svým profesním i osobním životem. Zejména dnešní novináři se od něj mají co učit. A chtěla bych věřit, že jeho knihy čtou i dnešní mladí lidé.

Čapek psal romány, dramata, cestopisy, poezii, pohádky, byl jedním z průkopníků sci-fi témat v literatuře. Byl skvělý publicista, prokázal svůj talent v politických a filozofických úvahách. Obdivuhodně vytříbený styl, jeho typický psaný projev, laskavost, využívání bohaté slovní zásoby, neobvyklá větná spojení a rozvitá souvětí, nadčasovost témat... A hlavně ve veškerém jeho díle projevená láska k člověku, přírodě, jeho lidskost. Čapek byl jedním z prvních československých spisovatelů, jehož dílo bylo už za jeho života překládáno do světových jazyků a velmi brzy vstoupilo i do čítanek.

Čapkova filozofie neochvějně trvala na kladném vztahu k člověku a věřil v to dobré, co v člověku je. Doba po Mnichovu byla pro něj nejtěžší, i proto, že v posledních měsících svého života čelil útokům za své antifašistické postoje a ztratil víru v budoucí svět.

Přesvědčený humanista a pacifista Karel Čapek byl dlouho před vypuknutím války trnem v oku německým nacistům, ale i českým fašistům. Zemřel předčasně, uštvan jejich útoky, ve svých nedožitých 49 letech, když se k jeho chronicky podlomenému zdraví přidal zápal plic. Stalo se o několik měsíců dříve před plánovaným zatčením gestapem. Alespoň v tom k němu byl osud milostivý. Jeho bratr zemřel v roce 1945 v koncentračním táboře v Bergen – Belsenu.

Z 1. jednání rady města

▪ Rada města zřizuje na volební období 2018-2022 jako své poradní orgány tyto komise:

stavební a bytová; pro obce; životního prostředí; výběrová; pro turistiku; cestovní ruch a kulturu; komise pro školství a sport

▪ Členové rady města obdrželi návrh rozpočtu města na rok 2019. Starosta s krátkým komentářem vyzval radní, aby případné připomínky a doplnění směřovaly na pracovníky MÚ.

▪ Rada souhlasila se zvýšením rozpočtu pro SDH Hluboká na realizaci 17. ročníku hasičské soutěže „O Hlubockého kapra.“ Soutěž byla pořádána na umělém fotbalovém hřišti s účastí 50-60 družstev z celého Jihočeského kraje (cca 500 hasičů). Prostředky byly použity na pořízení pohárů, zapůjčení mobilních WC, financování rozhodčích a záchranné zdravotnické služby.

▪ Rada města bere na vědomí podání výpovědi z nájemního vztahu mezi městem Hluboká a manželi Vlasákovými, jehož předmětem je pronájem a provozování městského infocentra. Rada města souhlasí s ukončením nájemního vztahu dohodou a pověřuje MÚ administrací věci s podpisem příslušné dohody o ukončení nájemního vztahu.

Rada města dále souhlasí s uzavřením nové nájemní smlouvy, týkající se pronájmu a provozování městského infocentra, se společností Hluboká nad Vltavou z.s. Nájemní vztah se uzavírá na dobu 1 roku za podmínek

sjednaných s předchozím nájemcem s tím, že bude v plném rozsahu zajištěn provoz infocentra v souladu s nájemní smlouvou.

▪ Město Hluboká získalo do vlastnictví zřízení Karlov Hrádek, jejíž součástí je i přístupová lávka. Vzhledem k zákonné povinnosti evidovat mostní objekty ve vlastnictví města v pasportu mostů, bylo k tomuto účelu objednáno provedení hlavní prohlídky mostního objektu, vyhotovení mostního listu a statického výpočtu k určení zatížitelnosti lávky. Rada města pak vzala na vědomí informaci o špatném stavu přístupové lávky a doporučila zařadit položku na její opravu do rozpočtu pro rok 2019.

Z jednání rady dne 3. 12. 2018

▪ Rada doporučuje zastupitelstvu města souhlasit s poskytnutím dotace pro TJ Hluboká. Původní plot 40 let starý, bude nahrazen zděným 150 cm vysokým a nastaveným do výše 4 m sítěmi na zachycení míčů, aby nedocházelo k ohrožení projíždějících cyklistů a vozidel.

▪ Město v současné době realizuje akci Rozšíření hřbitova Hluboká nad Vlt. Součástí stavby je i úprava prostora mezi novým hřbitovem a komunikací Horní, kde se nachází i vodovod. Sondami bylo zjištěno je potrubí značně zarostlé rzí, což se projevuje tím, že ve vzdálenějším konci hřbitova není tlak vody. Byla navržena výměna potrubí, výkopové práce zajistí město, dodávku a výměnu potrubí zajistí ČEVAK.

MIMOPPO
servis s.r.o.

Nabízíme služby vedení účetnictví, poradenství,
**zpracování daňového přiznání, personální agendy
a mzdového účetnictví, na které se specializujeme.**

Máme dlouholeté zkušenosti v oboru, profesionální přístup.
Pracujeme s kvalitním ekonomickým systémem
Pohoda a profesionálním mzdovým systémem AVENSIO.

PROVOZOVNA:

 Dolní náměstí 750, 373 44 Zliv

VÍCE INFORMACÍ:

 uctoservis@mimopo.cz

 +420 777 551 655

www.mimopo.cz

Oslava úspěšné práce hlubockých baráčníků

Devadesátka je jistě úctyhodný věk. Ještě více ji přesáhla tetička Marie Sobolíková, panímaminka Sdružené obce baráčnícké u nás. Ona tím přímo symbolizuje letošní 90. výročí baráčníků v Hluboké nad Vltavou. Je známo, že obec baráčníků byla založena 16. června 1929 dvaceti sedmi sousedy v hlubockém hostinci U Boušů. Prvním rychtářem byl zvolen soused Josef Hanus. Od té doby, vyjímaje období války, jsou baráčníci platnou složkou místní kulturní veřejnosti. Dvě obsáhlé kroniky podrobně zachycují nejen jména tetiček a sousedů, též jejich poctivou práci pro veřejné blaho. Bohužel se v poslední době jejich počet snížil z řádu stovek na desítky. Přesto zde zůstává soudržná a obětavá skupina baráčníků, pokračující v prosazení vlasteneckého odkazu národního života.

Z těchto obětavců zmíním mnohaletého rychtáře, souseda Josefa Sobolíka (1922 – 2004), vyznamenaného medailí Za zásluhy. A jeho

manželka, všemi milovaná tetička Marie Sobolíková (již výše zmíněná), která více jak třicet let, až dosud, pracuje v různých baráčníckých funkcích!

Odstupující rychtář Josef Sobolík, tehdy v roce 1992, předal zdobené rychtářské „právo“ nově zvolené rychtářce tetičce Marii Gabriškové. Věřte, že tato, již nemladá, ale aktivní a energická žena, je volena a zvládá tuto nelehkou funkci do současnosti: 27 let! Dříve i s manželem – baráčníkem Emilem Gabriškem (nedávno zesnulým).

Připomeňme ještě desítky poznávacích zájezdů, které až dosud rychtářka organizuje ke spokojenosti účastníků! Navíc, pro své zásluhy, zastává čestnou funkci panímaminky baráčnícké IX. Kubatovy župy.

Celé konšelstvo tetičku Gabriškovou podporuje, včetně baráčníka souseda Ing. Tomáše Jirsy, starosty města Hluboká nad Vltavou. Město baráčníkům pomáhá i finančním příspěvkem. Baráčnícká obec pracuje podle stanov a plánu akcí – plní svůj úkol v kultuře Hluboké, je otevřená k přijetí zájemců mezi sebe.

K letošnímu významnému 90. výročí naší obce baráčníků přejeme všem drahým tetičkám a milým sousedům především dobré zdraví a další úspěchy v jejich záslužné práci.

Doplňk: Pantatínek a panímaminka jsou nejvyšší čestné funkce v obci baráčníků.

František Kvapil

1. zleva rychtářka tetička Marie Gabrišková, 1. zprava tetička Marie Sobolíková panímaminka místních baráčníků

Nový prapor Baráčníků 25. května 1952

Baráčníci ve Stříbře

Baráčníci divadlo

Nový prapor 1952 matka praporu

Matka a kmotry praporu

Potřebujete se zasmát? Přečtěte si opožděné Silvestrovské vtipy v česko-slovenském provedení

Dva Židé sedí na baru v New Yorku. Po chvíli se jeden podívá na druhého a povídá: „Nemůžu si pomoci, ale podle přízvuku soudím, že jsou z Izraele.“

Druhý Žid hrdě zahlásí: „To jsem!“

První na to: „Já taky! A odkud přesně jsou?“

Druhý: „Z Jeruzaléma!“

První: „No to já taky! A kde bydlej?“

Druhý: „V překrásné malé čtvrti, asi dvě míle východně od Hotelu krále Davida, poblíž Starého města.“

První: „No to je neuvěřitelné! A jakou navštěvovali školu?“

Druhý: „Newyorskou Yeshiva university.“

První vykulí oči: „Já taky! Řeknou mi, v kterém roce promovali?“

Druhý: „Promoval jsem v roce 1982.“

První vybuchne nadšením: „Úžasně! My musíme být spřízněné duše! Hašem nás svedl dohromady! Nemohu tomu štěstí uvěřit! Věřte nebo ne, ale taky jsem promoval na téhle škole a taky v roce 1982!“

Barman sedí za pultem potřásá hlavou a mumlá si pro sebe:

„Dneska to bude hodně dlouhá noc. Goldbergovic dvojčata jsou zase namol.“

Přátelé jsou ti, kterým o půlnoci zavoláte, a oni se vás zeptají: „Mám vzít láhev nebo velké černé pytel a lopatu?“

Zemřel muslim a dostal se před nebeskou bránu. Byl velmi rozrušen, protože celý svůj život toužil po setkání s prorokem Mohamedem. Došel až k bráně a tam narazil na muže s plnovousem.

„Ty jsi Mohamed?“ zeptal se.

„Nikoliv, synu, já jsem Petr. Mohamed je výš,“ řekl muž a ukázal k opodál stojícímu žebříku vedoucímu do oblak...

Rozradostněný, že Mohamed bude výš než Petr, začal muslim rychle stoupat vzhůru skrz mraky, až v další místnosti objevil jiného muže s plnovousem.

Opět se zeptal: „Ty jsi Mohamed?“

„Já jsem Mojžíš, Mohameda najdeš výš.“

Unavený, ale se srdcem plným radosti pokračoval muslim ve stoupaní po žebříku, až dospěl do další místnosti, kde byl opět muž s plnovousem.

„Ty jsi Mohamed?“ zeptal se ho s hlasem plným naděje.

„Ne, ne, já jsem Ježíš, za Mohamedem musíš výš.“

Vyčerpaný muslim začal v toužebném očekávání znovu lézt do mraků. Mohamed je výš než Ježíš! Stoupal stále výš a výš, až konečně dorazil do obrovské místnosti, kde seděl statný muž s obrovským běloskvoucím plnovousem.

Sotva popadaje dech svalil se muslim vedle něj a zasípal:

„Ty jsi Mohamed?“

„Ó ne, můj synu, já jsem Bůh. Ale vypadáš vyčerpaný, nedal by sis kávu?“

„Ano, prosím, můj pane.“

Bůh se podíval za něj, tleskl a zavolal:

„Hej, Mohamede, dvakrát kafe.“

Otec ide pre syna do škôlky a keď sa vráti, sťažuje sa žene:

„Eva, náš syn celú cestu domov plakal, prečo?“

„No, možno preto, že to nie je náš syn.“

Ve vlaku v jednom kupé jede pět cestujících a všichni luští stejnou křížovku.

Jeden z nich se zeptá:

„Prosím vás, nevíte někdo, jak se řekne spodní část dámského těla na čtyři? Začíná to na P a končí na A.“

Všichni zvednou oči a mlčí. Jen starší paní řekne:

„No přece PATA.“

V tom se ozve kněz, který také luští křížovku, a tiše se zeptá:

„Prosím vás, nemáte někdo gumu?“

Povídají si tři chlapi u piva.

První: „Tak jsme si s mámou pořídili nové nábytko do obývacího.

Nádhera! Na zakázku. Originál kanadské javor.“

Druhé na to: „My máme novou kuchyni. Z finské břízy.“

A třetí povídá: „To já oheď přijel domů ze služební cesty a v ložnici chlap. Z Český Lípy.“

Manželský pár ide do mesta na vianočné nákupy. Manželka sa trochu zapozerala v butik s handrami a naraz zistí, že manžel nie je s ňou a že ho ani nikde nevidí. Tak vytiahne mobil, zavolá, mobil zvoní a zvoní... konečne manžel:

„Haló?“

„No prosím ťa, už som sa bála, že sa ti niečo stalo, kde si?“

„Ale čo by sa mi asi tak mohlo stať... Ty, pamätáš sa na to zlatníctvo, ako sa ti tam pred piatimi rokmi páčil ten diamantový náhrdelník, vtedy sme si ho nemohli dovoliť, a ja som ti sľúbil, že raz bude tvoj?“

Žene sa stiahne hrdlo, vyhrknu slzy do očí:

„Áno... samozrejme, že si ten obchod pamätám.“

„Nooooo, tak ja sedím v krčme naproti.“

Fitness, den první:

Našla jsem si fitko 1400 metrů od domu. Bolí mě všechno, jsem zadýchaná, ale nevzdávám se! Už zbývá jen 400 metrů a jsem tam.

Dcéra sa pozerá na mamu, ako si nanáša pleťovú masku a pýta sa jej:

„Mama, prečo to robíš?“

„Aby som bola krásna.“

Neskôr večer, keď si ju dáva dole, sa jej dcérka spýta:

„Vzdávaš to?“

Jarda pracuje na dvoře a manželka na něj volá:

„Jardo, pojď domů.“

Jarda na to:

„Co je, mám hlad?“

„Ne, je ti zima.“

Stařík si prohlíží v novinách nedělní přílohu černé kroniky a přijde vnouček:

„Tak co, dědo, sjíždíš kámoše na facebooku?“

Víte, do kdy se ženským říká „mladá paní“?

Dokud slyší.

Matka říká synkovi:

„Jestli mě budeš pořád zlobit, odvezu tě do Norska a dám ti tam před sociálkou na zadek!“

A než přijde jaro, ještě jeden velikonoční:

V nebi se všichni shodují, že je tam neskutečná nuda a že by to chtělo nějaké pořádné mejdan. Všichni jsou pro, akorát Ježíš nesouhlasí: „Chlapi, neblbněte, po poslední večeři jsem byl tři dni mrtvej.“

Advent ve škole

Slavičci z Hluboké měli o letošním adventu napilno. V plánu měli několik koncertů, na které si připravili starší i nové vánoční koledy. Svůj program postupně představili na vánočních trzích, v hlubockém domě pro seniory, nebo během školních adventních představení. Vrcholem bývá pro sbor

pravidelně koncert pro rodiče a veřejnost a letos také vystoupení, které bylo součástí programu Andělská Hluboká. S přáním šťastného roku 2019 všem připravují Slavičci pohádkový program na jaro.

Mgr. Monika Nová, www.zs-hluboka.cz

eva volfová | vystřiženo vyšito
08. 12. 2018 – 03. 03. 2019
třeboň | dům štěpánka netolického

jana farmanová | co zůstane?
18. 11. 2018 – 27. 01. 2019
hluboká nad vltavou | zámecká jízdárna

meziprůzkumy | sbírka ajg 1300–2018
intervence petr dub | naše galerie
hluboká nad vltavou | zámecká jízdárna

Útvar hlavního architekta
si Vás dovoluje pozvat do výstavní síně
českobudějovické radnice na vernisáž výstavy:

České Budějovice štětce Jana Rafaela Schustera

Výstava potrvá do 19. 1. 2019.
Návštěvníci mohou shlédnout originály obrazů ve vlastnictví magistrátu
města doplněné fotografiemi současného stavu.

Milan Binder

Daniel Kovář

Farnosti Hluboká nad Vltavou, Hosín a Purkarec vás zvou na

POVÍDÁNÍ O DESATERU

cyklus přednášek o Božích přikázáních

HLUBOKÁ NAD VLTAVOU FARNÍ SÁL

Vždy 3. středu v měsíci od 19⁰⁰ hodin

16. 1., 20. 2., 20. 3., 17. 4., 15. 5., 19. 6. 2019

Po bohoslužbě v kostele (17⁰⁰ pobožnost, 17³⁰ mše) agapé ve farním sále

Hotel Záviš

Vás zve

11. – 13. ledna Dny zdravé výživy

23. – 26. ledna Řízkové hody

3. FARNÍ PLES

...dáte si s námi repete?

Parkhotel, Hluboká nad Vltavou

Sobota, 23. 2. 2018
20⁰⁰ hodin

Ples opět doprovází

Jindřich Zíka
& Jazzika band

Rezervace místenek:

tomas@vanzavrel.cz
731625990

PF 2019

Krásný a šťastný nový rok
přeje
pěvecký sbor ZÁVIŠ

NEJLEVNĚJŠÍ PALIVOVÉ DŘÍVÍ

palivové dřevo (cena bez 15 % DPH):

druh dřeva	neštípané (2m)	štípané (33cm)
borovice, smrk	650 Kč/prm	650 Kč/sprm
bříza	750 Kč/prm	900 Kč/sprm
čub	800 Kč/prm	1000 Kč/sprm
osika	550 Kč/prm	550 Kč/sprm

NÁKUP A PRODEJ LESNÍCH POZEMKŮ

Chcete znát cenu Vašeho lesa? Tržní ocenění zdarma.

www.persaltus.cz
+420 605 512 451

PANORAMA

BIOGRAF

LEDEN 2019

KOMORNÍ SCÉNA

CENU VSTUPENKY U VŠECH FILMOVÝCH PŘEDSTAVENÍ SI URČUJE **DISTRIBUTOR!!!**

4.	USA – 2018 Dolby Digital	animovaný/sci-fi/akční/fantasy	(150 minut) přístupný
PÁTEK 19.00 hodin	SPIDER MAN: PARALELNÍ SVĚTY Legendární... Hrají: LIEV SCHREIBER, MAHERSHALA ALI, SHAMEIK MOORE ad. Režie: BOB PERSICCHETTI, PETER RAMSEY, RODNEY ROTHMAN (ČESKÝ DABING!!!)		
5.	USA – 2018 Dolby Stereo	hudební/životopisný	(108 minut) přístupný
SOBOTA 19.00 hodin	BOHEMIAN RHAPSODY Film popisuje hudební dráhu Freddie Mercuryho od založení skupiny Queen až po rok 1985. Hrají: RAMI MALEK, JOSEPH MAZZELLO, GWILYM LEE, BEN HARDY ad. Režie: BRYAN SINGER (ČESKÉ TITULKY!!!)		
18.	USA – 2018 Dolby Digital	akční/fantasy	(143 minut) přístupný
PÁTEK 19.00 hodin	AQUAMAN Ví kým je, ale jeho životní cesta ho prověří, zda-li je hoden stát se tím, pro co byl zrozen... Hrají: JASON MOMOA, AMBER HEARD, PATRICK WILSON, NICOLE KIDMAN ad. Režie: JAMES WAN (ČESKÝ DABING!!!)		
19.	USA – 2018 Dolby Stereo	hudební/životopisný	(108 minut) přístupný
SOBOTA 19.00 hodin	BOHEMIAN RHAPSODY Film popisuje hudební dráhu Freddie Mercuryho od založení skupiny Queen až po rok 1985. Hrají: RAMI MALEK, JOSEPH MAZZELLO, GWILYM LEE, BEN HARDY ad. Režie: BRYAN SINGER (ČESKÉ TITULKY!!!)		

DĚTSKÉ PŘEDSTAVENÍ

13.	USA – 2018 Dolby Digital	pohádka/komedie	(92 minut) přístupný
NEDĚLE 17.00 hodin	SNĚHOVÁ KRÁLOVNA V ZEMI ZRCADEL Gerda, Kai, Alfrida, Roland i Orm se vrací v novém příběhu plném kouzel. Kouzla dobrých i nebezpečných. Režie: ROBERT LENCE (ČESKÝ DABING!!!)		
20.	USA – 2018 Dolby Digital	pohádka/komedie	(90 minut) přístupný
NEDĚLE 17.00 hodin	LEDOVÁ SEZÓNA 2 Medvěd Norm musí získat respekt a tak sestaví zvířecí mužstvo, které bojuje o svůj domov... Režie: TIM MALTBY (ČESKÝ DABING!!!)		
27.	USA – 2018 Dolby Digital	pohádka/komedie	(112 minut) přístupný
NEDĚLE 17.00 hodin	RAUBÍŘ RALF A INTERNET Raubíř Ralf a Vanilopka von Šmak musí podniknout riskantní cestu po světě počítačové sítě... Režie: PHIL JOHNSTON, RICH MOORE (ČESKÝ DABING!!!)		

9.	KEŇA FILMOVÝ DOKUMENT David Vaš
středa 19.00 hodin	
11.	DVOUPLOŠNÍK
12.	Z HOTELU WESTMINSTER
pátek a sobota 19.00 hodin	komedie – Divadlo Píkl Vstupenky na toto představení prodává pouze CB System.
23.	CESTUJEME... „MADEIRA“
středa 17.00 hodin	Slovem a obrazem nás provede Ing. D. Lubinská
25.	S TVOJÍ DCEROU NE
26.	komedie – Divadlo Píkl
pátek a sobota 19.00 hodin	Vstupenky na toto představení prodává pouze CB System.
26.	13. DOBROČINNÝ PLES ROTARY KLUBU HLUBOKÁ NAD VLTAVOU
sobota 20.00 - 02.00 hodin	SPOLEČENSKÝ SÁL PARKHOTELU K tanci a poslechu hraje kapela Globus – pod vedením Petra Píši

VSTUPENKY MOŽNO RESERVOVAT NEBO ZAKOUPIT V PRACOVNÍ DNY OD 8.00 - 10.00 HODIN, NEBO 1 HODINU PŘED ZAČÁTKEM PŘEDSTAVENÍ, JIŽ OD 20. PROSINCE 2018!!!
RESERVOVANÉ VSTUPENKY NUTNO VYZVEDNOUT NEJPOZDĚJI 30 MINUT PŘED ZAČÁTKEM PŘEDSTAVENÍ, POTÉ BUDOU UVOLNĚNY K PRODEJI!!

Muzikantský začátek roku

Už od sametové revoluce drží Spolek koruny české v bývalé hospodě U Podlešáků, nyní Lok Ham, krásnou tradici: první den nového roku se tady sejdou muzikanti a od brzkého odpoledne až do večera hrají pro radost sobě i hostům. Jen co se překulí letošní rok, oslaví 1. ledna kulatou třicítku muzikantských fajnšmekrů...

